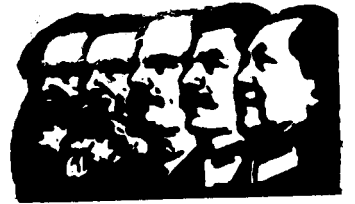

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΓΕΝΑΡΗ 1994ΑΡ. ΦΥΛ. 222 ΔΡΧ. 150

ΜΠΡΑΒΟ ΤΣΕΤΣΕΝΟΙ!

Τι παιχνίδια φτιάχνει αυτή η Ιστορία! Πόσο σαρκαστικές και πόσο τέλειες μπορούν να είναι οι εκδικήσεις των λαών!

Όταν στα 1785 η Αικατερίνη η Β΄ ξεκινούσε τον πόλεμο ενάντια στους Τσετσένους και κέρδιζε την πρώτη νίκη της στα 1791, οι λαοί του κόσμου δεν έμαθαν τίποτα ή σχεδόν τίποτα για την ηρωική αντίσταση αυτού του μικρού λαού κόντρα στη ρωσική αυτοκρατορία.

Σήμερα ο επίλογος του ατέλειωτου απελευθερωτικού αγώνα των Καυκάσιων γράφεται μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας. Σε απευθείας μετάδοση εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο βλέπουν και ακούνε ηχηρό το ράπισμα που δίνει ο μικρός λαός στα παχιά μάγουλα του γουρουνόμυρη Γέλτσιν, σ' αυτή την πιο χαρακτηριστική προσωποποίηση του πιο βίαιου ιμπεριαλισμού, του ρώσικου.

Και ο τόπος της εκδίκησης είναι το Γκρόζνι. Τι ειρωνεία πάλλι! “Γκρόζνια” σημαίνει φοβερός, και έτσι λεγόταν το κάστρο που έστησαν εδώ οι ρώσοι κατακτητές στα 1819 για να ελέγχουν το δρόμο της Ρωσίας προς το νότιο Καύκασο, και πιο ειδικά τη Γεωργία.

Αυτό το κάστρο των Ρώσων έγινε πόλη, και η πόλη έγινε τώρα φρούριο των Τσετσένων και τάφος των κατακτητών.

Καταπλήσσαντας τους στρατιωτικούς ειδικούς σ' όλο τον κόσμο οι Τσετσένοι μαχητές έδωσαν μάχη θέσεων ενάντια σε αφάνταστα υπέρτερο, τεχνικά και αριθμητικά, ταχτικό στρατό που εισέβαλε σε πόλη και τον απώθησαν. Έκαψαν και μετέτρεψαν σε παλιοσίδηρα, σε άδεια κουφάρια ένα ανίκητο ως τα τώρα εργαλείο του ρώσικου στρατού και κάθε χιτλερικού στρατού, τα τεθωρακισμένα, με όλα-όλα τρία όπλα: τους όλμους, τη νύχτα και τη γνώση των μικρών δρόμων της πόλης. Η μεγάλη προσφορά των Τσετσένων στο σύγχρονο λαϊκό πόλεμο είναι ότι φτιάχνουν μια νέα γραμμή άμυνας των λαών στους ιμπεριαλιστές. Πριν από τον παλλαϊκό πόλεμο στο βουνό, παλλαϊκός πόλεμος στην πόλη και πιθανός συνδυασμός αυτών των δύο. Αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το πραξικοπηματικό, απομονωμένο από τις μάζες και απλά αντιαστυνομικό “αντάρτικο

πόλη” του τσεγκεβαρισμού.

Θα μιλάμε πια για τη “Σχολή του Καυκάσου”, που ασφαλώς τα μεγάλα της στρατιωτικά μαθήματα θα τα πήρε από το μεγάλο Στάλινγκραντ, όμως την έμπνευσή της από το Σεράγεβο, το υπέροχο, πεισματάτικο Σεράγεβο. Εδώ πρώτα το παγκόσμιο προλεταριάτο έμαθε ότι μπορεί η πόλη να γίνει φρούριο και φάρος του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα δίπλα στο βουνό, όπου μέχρι τα τώρα κατέφευγε μαζί με την αγροτιά. Τώρα πόλη και βουνό θα είναι ενωμένα και συμπληρωματικά στον κοινό αγώνα.

Βέβαια, κανείς δεν ξέρει πόσες μέρες ή πόσους μήνες θα κρατήσει το Γκρόζνι. Όμως το ιστορικό του κεντρί θα μείνει για πάντα στο σώμα των σιδηρόφρακτων φασισμών. Από δω και μπρος η εισβολή σε πόλη θα “πονάει” πολύ.

Ήδη οι πολιτικοϊδεολογικές επιπτώσεις της μάχης του Γκρόζνι θα είναι τεράστιες όχι μόνο στον Καύκασο, βόρειο και νότιο, αλλά σε όλη τη “ζώνη των θυελλών” ανάμεσα στη Ρωσία από τη μια μεριά και την Ασία και τη Δυτ. Ευρώπη από την άλλη.

Πόσα πολλά θα νιώθουν τώρα οι λαοί της Βαλτικής, τα 8 εκατομμύρια του πληθυσμού τους, και πόσο μεγάλες και απόρητες τις πόλεις τους, τι κουράγιο για τους Τατζίκους και τους Καζάκους, τι αυτοπεποίθηση για τους Πολωνούς και τους Τσέχους! Πόση ελπίδα στα ματοβαμμένα από τη ρωσοσερβική συμμαχία και τα ταλαιπωρημένα από τους έλληνες σοσιαλφασίστες φίλους της Βαλκάνια!

Α, πόσο καθυστερούν αυτοί οι Τσετσένοι την προέλαση του ρώσικου κτήνους, πόσο ξυπνάν τις συνειδήσεις στους λαούς, αλλά και στους παχύδερμους δυτικοευρωπαίους αστούς! Πόσοι τόνοι γνήσιου διαφωτισμού βγαίνουν από την κάνη των τσετσένικων ντουφεκιών και πόση ελευθερία σε σχέση με τις κρύβες πένες των καλοσπουδαγμένων δημοσιολόγων της δεκάρας! Πόσο βαθιά μαρξιστικά κηρύγματα διδάσκουν οι Τσετσένοι μαχητές στο θλιβερό παγκόσμιο κίνητη!

Μπράβο Σας Τσετσένοι και Σας ευχαριστούμε!

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Το ρωσικό πολιτικό παιχνίδι στην Τσετσενία
- Τα δύο Ισλάμ
- Η σοσιαλφασιστική απεργία της ΟΣΥΠΑ
- Ενάντια στη δημαγωγία για τα φτηνά τιμολόγια
- Το ταξίδι του πράχτορα Κωνσταντόπουλου στη Μακεδονία και ο Μιλόσεβιτς

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ!

Η ηρωική αντίσταση του λαού της Τσετσενίας ενάντια στη ρώσικη εισβολή κοκκίνισε με αίμα την ανατολή του 1995.

Η σηκωμένη σαμπάνια στα χέρια του Γέλτσιν που είδαμε στην τηλεόραση, σε αντιδιαστολή με τις σφηνιμένες γροθιές των Τσετσένων μαχητών στους ματωμένους δρόμους του Γκρόζνι δίνουν ανάγλυφα την εικόνα της χρονιάς που μόλις μπήκε.

Η σαμπάνια έκατσε στο λαιμό του νέου σάουρ της “ορθόδοξης” Ρωσίας κάτω από τον αγώνα ενός μικρού λαού, που για μια ακόμη φορά με το ντουφεκί στο χέρι επιβεβαίωσε τα λόγια του Μάο Τσε Τονγκ: “Οι λαοί και μόνο οι λαοί είναι η κινητήρια δύναμη της ιστορίας”!

Μπαίνουμε με την πιο μεγάλη αισιοδοξία στη νέα χρονιά, εμπνευσμένοι από τον τιτάνιο αγώνα του Τσετσένικου λαού.

Μπαίνουμε με την αποφασιστικότητα πως και αυτή τη χρονιά θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για να μπορέσει και ο δικός μας λαός να κατεβάσει την αιματοβαμμένη σαμπάνια από τα χέρια του Γέλτσιν.

Γιατί μέσα σ' αυτή τη νέα χρονιά ο κύριος αυτός και η σοσιαλφασιστική του συμμορία θα εντείνουν τις πιέσεις τους στη χώρα μας, για να την εντάξουν μαζί με τη φασιστική Σερβία στο μέτωπο των “ορθόδοξων χωρών” στα Βαλκάνια.

Στο μέτωπο δηλαδή της πείνας, του πολέμου και του φασισμού. Ο-

Η ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΔΙΩΞΕΩΝ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ ΝΕΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ

Για δεύτερη φορά μέσα σε έξι μήνες ο Παπανδρέου βρίσκει μια πραγματική αντίσταση μέσα στο κόμμα του.

Η πρώτη φορά ήταν στην περίπτωση Πειραιά, που ο Παπανδρέου επιχείρησε έναν τοπικό βιασμό του ΠΑΣΟΚ για να βγάλει δήμαρχο τον προστατευόμενο του Λογοθέτη, και η αντίσταση είχε τοπικό χαρακτήρα. Αυτή τη φορά ο βιασμός αφορούσε όλο το ΠΑΣΟΚ και η αντίσταση είχε ευρύτερα χαρακτηριστικά.

Από τότε όμως είχε φανεί ένα πράγμα: ότι το ΠΑΣΟΚ ήταν σε γενικές γραμμές ένα εξασθενωμένο κόμμα. Γιατί μπορεί εκεί το ζήτη-

μα να ήταν τοπικό, αλλά η τοπική κομματική αντίσταση ήταν καθολική. Κι όμως, το σύνολο του κεντρικού κομματικού μηχανισμού συμμετείχε στην καταστολή αυτής της εξέγερσης και στην υποστήριξη του τραμπούκου Λογοθέτη.

Είναι φυσικό λοιπόν που σήμερα μόνο μια μικρή μειοψηφία βουλευτών τολμάει να αντιπαρατεθεί στο μεγαλύτερο μέχρι τα τώρα εξευτελισμό αυτού του κόμματος από τον αρχηγό του, αλλά και στο μεγαλύτερο εξευτελισμό του ελληνικού κοινοβουλευτισμού. Το ΠΑΣΟΚ έχει εξαχρειωθεί στη διάρκεια μιας πολύ μεγάλης περιόδου και οι αλληλέγγυες διυλίσεις και τα πο-

λιτικά τεστ έχουν συγκρατήσει στα ανώτερα κλιμάκιά του ό,τι πιο δουλικό, ό,τι δίχως χαρακτήρα, ό,τι αντιδημοκρατικότερο υπήρξε μέσα στο στελεχικό δυναμικό αυτού του κόμματος. Γι' αυτό από εδώ και μπρος οι συγκρούσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ δε θα αντανακλώνονται στο επίπεδο της ηγεσίας, αλλά θα δραματίζονται σαν συγκρούσεις ηγεσίας-βάσης. Αυτό έδειξε άλλωστε ο Πειραιάς, όπου ένας ξεχασμένος βουλευτής έγινε πολιτική έκφραση όλη της δυσαρέσκειας των μεσαίων και χαμηλών τμημάτων του τοπικού κομματικού μηχανισμού.

Αυτές οι επερχόμενες συγκρού-

σεις δε σημαίνουν ότι το ΠΑΣΟΚ μπορεί να αλλάξει και να ξεφορτωθεί τον Παπανδρέου. Ο Παπανδρέου δεν είναι μόνο ένας εισοδιστής, αλλά και ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ, που το έχει σφραγίσει με ό,τι πιο διεφθαρμένο μπορεί να διαθέτει η πολιτική παράδοση της αστικής τάξης στην Ελλάδα. Το ΠΑΣΟΚ, ιδιαίτερα το νέο σοσιαλφασιστικό ΠΑΣΟΚ που διαμορφώνεται σήμερα, θα διαλυθεί χτυπημένο ταυτόχρονα από το σοσιαλφασισμό και από το λαό, γιατί ο ρόλος του είναι ιστορικά ενδιάμεσος.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΑ ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΟΤΕ

Ενάντια στη σοσιαλφασιστική δημαγωγία για "φτηνά τιμολόγια"

Υπάρχει ένα μόνιμο και παλιό επιχείρημα του σοσιαλφασισμού ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις των ΔΕΚΟ. Κάτι τέτοιο, λένε, θα φέρει τεράστιες αυξήσεις στα τιμολόγια των παρεχομένων υπηρεσιών.

Το επιχείρημα αυτό ήρθε με ένταση ξανά στην επιφάνεια με αφορμή την αναστολή της "αποκρατικοποίησης" του ΟΤΕ. Σύμφωνα με το νόμο 2257/94, προβλεπόταν μια αύξηση των τιμολογίων του ΟΤΕ γύρω στα 24% για να μπορέσει να γίνει ελκυστικός, όπως έλεγαν, στους υποψήφιους επενδυτές. Με την αναστολή του νόμου η αύξηση από την 1η του χρόνου καθορίστηκε στο 14,5%. Να λοιπόν, φωνάζουν οι σοσιαλφασιστές, ο λαός γλίτωσε από ένα νέο χαράτσι.

Για να δούμε όμως αν είναι πράγματι έτσι και το τι κρύβεται πίσω απ' αυτό το επιχείρημα του σοσιαλφασισμού.

Η εργατική τάξη και τα πλατιά στρώματα του εργαζόμενου λαού ζουν σήμερα σε καθεστώς πείνας και απόλυτης εξαθλίωσης. Αυτό σημαίνει πως η τιμή του μεροκάματου έχει πέσει κατά πολύ κάτω από την αξία της εργατικής δύναμης. Πως τα χρήματα δηλαδή που παίρνει σήμερα ο εργάτης δεν επαρκούν για να αναπληρώσει τη χαμένη εργατική του δύναμη.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να βγει ολόγος ο εργαζόμενος λαός απ' αυτή την ανέχεια πέρα από τη συντονισμένη πάλη για την αύξηση του μεροκάματου.

Όχι, λένε οι σοσιαλφασιστές! Το ζήτημα είναι ο έλεγχος των τιμών. Να κρατηθούν δηλαδή χαμηλά οι τιμές, έτσι ώστε "να ανακουφιστούν τα χαμηλόμισθα στρώματα του πληθυσμού". Ας δούμε τι σημαίνει αυτή η θεωρία και ποιοι είναι οι σκοποί του σοσιαλφασισμού.

Κατ' αρχήν, αυτό σημαίνει χτύπημα κάθε πραγματικού ταξικού αγώνα για αυξήσεις στο μεροκάματο. Χτύπημα δηλαδή της πρώτης, στοιχειωδώς συνειδητής πράξης των εργατών απέναντι στην κεφαλαιοκρατική βαρβαρότητα.

Ο εργάτης που είναι ανίκανος να οργανωθεί και να παλέψει για το ψωμί του δεν μπορεί να κάνει το παραμικρό βήμα απέναντι στα συνολικά ζητήματα της δημοκρατίας και της ανεξαρτησίας του τόπου.

Το χτύπημα του εργατικού διεκδικητικού κινήματος ανοίγει το δρόμο για το πέρασμα της φασιστικής βαρβαρότητας, της εξάρτησης και της κάθε οπισθοδρόμησης.

Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Ο σοσιαλφασισμός, και αυτό είναι ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του, δεν αρκείται στο ρόλο του νεκροθάφτη του κινήματος, θέλει το δικό

του "εργατικό κίνημα" εμπροσθοφυλακή για την πραγματοποίηση των σχεδίων του. Εδώ μπαίνει ο "έλεγχος των τιμών". Το κράτος είναι αυτό που, σύμφωνα με τη θεωρία του, πρέπει να ελέγχει τις τιμές. Έτσι λοιπόν έχουμε μια οικονομία που κινείται αποκλειστικά κάτω από κρατικό έλεγχο και που καθορίζει όχι μόνο τις τιμές όλων των προϊόντων, αλλά και αυτήν ακόμα την τιμή της εργατικής δύναμης.

Ποιο κράτος όμως; Το σοσιαλφασιστικό κράτος, αυτό που έχει κυριαρχήσει πάνω σε κάθε ιδιωτικό καπιταλισμό δεμένο με τον δυτικοευρωπαϊκό ιμπεριαλισμό, πάνω σε κάθε υγιή αντιγναφειοκρατικό κρατικό καπιταλισμό.

Ένα κράτος δεμένο με το σοσιαλϊμπεριαλισμό, μέσα από τον "ορθόδοξο" φιλοσερβικό άξονα του πολέμου, και κατά συνέπεια στηριγμένο σε ό,τι πιο αντιπαραγωγικό, παρασιτικό και οπισθοδρομικό υπάρχει. Αυτά είναι η σάπια και διεφθαρμένη κρατική γραφειοκρατία, αλλά και οι νέες μεγαλοαστικές βδέλες, οι προμηθευτές του δημοσίου, που είναι συνήθως ρωσόδουλοι (Κόκκαλης, Μπόμπολας, Αλαφούζος, Κοπελούζος).

Εδώ θέλει ο σοσιαλφασισμός τους "εργάτες του". Γιατί μέσα από τον "έλεγχο των τιμών" θα φρενάρουν κάθε στοιχειώδη καπιταλιστική ανάπτυξη ιδιωτικού ή κρατικού τύπου, θα κλείνουν εργοστάσια ή θα βυθίζουν στη χρεωκοπία κρατικούς οργανισμούς. Και μέσα από μια τέτοια πολιτική, δήθεν φιλολαϊκή, θα κρατιέται το μεροκάματο χαμηλό και τα πλατιά στρώματα του εργαζόμενου λαού στην εξαθλίωση και στην υποταγή.

Ας δούμε συγκεκριμένα τα ζητήματα στον ΟΤΕ.

Τα στοιχεία που θα χρησιμοποιήσουμε τα πήραμε από την εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ στις 28 του Δεκέμβρη.

Σύμφωνα μ' αυτά, και σαν συνέπεια αυτής της πολιτικής, η αύξηση των τιμών του ΟΤΕ μέσα στην τελευταία εικοσαετία ήταν 938,5%. Δηλαδή κρατήθηκε σε ποσοστό στο ήμισυ περίπου του πληθωρισμού.

Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα και με την καινούρια αύξηση να μην καλύπτει το κόστος της μονάδας, που εκτιμάται σε 4,7 δρχ. ανά λεπτό ή 14,1 δρχ. το τρίλεπτο.

Με την αύξηση η αστική μονάδα θα χρειώνεται 9 δρχ. και έτσι θα υπάρχει μια διαφορά στο κόστος γύρω στις 5 δρχ. τη μονάδα (υπολογίζεται στο τρίλεπτο).

Έχει ενδιαφέρον ακόμα να δούμε τον παρακάτω πίνακα με τις τιμές συσχετισμού με τις άλλες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Από τον πίνακα παρατηρούμε

πως στη χώρα μας, με εξαίρεση την Ισπανία, η τιμή της μονάδας είναι η πιο φτηνή στην Ευρώπη.

Ποια λοιπόν θα πρέπει να είναι η πολιτική του εργατικού κινή-

ό μας και κρατούν τη χώρα στην υπανάπτυξη. Μοναδική τους προσφορά το κομματικό ρουσφέτι και οι διορισμοί για το σχηματισμό κομματ. στρατών.

ΧΩΡΕΣ	ΤΙΜΗ 3 ΛΕΠΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΗΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	18,56
ΒΕΛΓΙΟ	16,9
ΔΑΝΙΑ	17,34
ΙΣΠΑΝΙΑ	5,14
ΓΑΛΛΙΑ	12,25
ΕΛΛΑΔΑ	9
ΙΡΛΑΝΔΙΑ	27,39
ΙΤΑΛΙΑ	18,24
ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟ	73,83
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	9,95
ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ	11,64
ΑΓΓΛΙΑ	19,46

ματος;

Καταρχήν το εργατικό κίνημα πρέπει να υπερασπιστεί τον ανεξάρτητο χαρακτήρα του.

Αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει να δεχτεί τη σοσιαλφασιστική δημαγωγία πως κρατικός ΟΤΕ σημαίνει φτηνός ΟΤΕ και ιδιωτικός ΟΤΕ σημαίνει ακριβός ΟΤΕ, και κατά συνέπεια να μη δεχτεί να μπει επικεφαλής ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του ΟΤΕ.

Ακριβώς γιατί, σαν προλεταριάτο, την κάθε αύξηση των τιμών που διαμορφώνονται μέσα από τους νόμους στην αγορά τις παλεύει με το δικό του ανεξάρτητο αγώνα για την αύξηση στο μεροκάματο.

Από την άλλη πλευρά. Στο θέμα του κρατικού ή ιδιωτικού ΟΤΕ, το κύριο ζήτημα σήμερα είναι το χτύπημα της σάπιας κρατικής γραφειοκρατίας ως κύριου στηρίγματος της "οικονομίας του πολέμου", την οποία εφαρμόζουν οι κυρίαρχες φιλορώσικες μερίδες της αστικής τάξης.

Βασικό ζήτημα εδώ είναι η ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών, τόσο για την ίδια την ανακούφιση του προλεταριάτου όσο και για την ανάπτυξη της οικονομίας. Και εδώ όλος ο λαός μας έχει νιώσει στο πετσί του την ποιότητα των παρεχομένων υπηρεσιών από τους κρατικούς οργανισμούς. Οργανισμούς που κάτω από την κυριαρχία μιας διεφθαρμένης κρατικής γραφειοκρατίας απομυζούν σα βδέλες το λα-

ΚΑΛΗ ΧΡΟΝΙΑ!

συνέχεια από τη σελ. 1

μους δεν μπορεί παρά να μεγαλώσει η αντίσταση!

Καμιά χώρα, όσο μικρή και να είναι, όσο χτυπημένες και να είναι οι εσωτερικές της δυνάμεις, όσο και να θεωρείται από τους νέους τσάρους "εύκολη λεία", δεν μπορεί να παραδοθεί αμαχητί!

Μέσα από την αδράνεια και την αδυναμία ξεπηδούν αναπόφευκτα οι δυνάμεις της δημοκρατίας, οι μαχητές της προόδου και της νίκης!

Η ΟΑΚΚΕ για χρόνια ολόκερα βαδίζει στο δύσκολο δρόμο της αταλάντευτης πάλης, με πίστη και σιγουριά για το αναπόφευκτο της πιο μεγάλης και μαχητικής έκφρασης του ολόένα συσσωρευόμενου μίσους όλων των λαών ενάντια στους νέους τσάρους του Κρεμλίνου.

Ήρθε η ώρα και στη χώρα μας να δυναμώσει όσο πιο πολύ γίνεται η πάλη για την ανατροπή των σχεδίων των νέων Τσάρων.

Υπάρχουν ζωντανές οι δυνάμεις της δημοκρατίας, της ανεξαρτησίας, της προόδου!

Υπάρχουν ζωντανές οι δυνάμεις που θέλουν την Ελλάδα στο στρατόπεδο των χωρών της ειρήνης, της φιλίας, της διεθνούς αλληλεγγύης.

Σ' αυτό το δρόμο θα συνεχίσουμε και το 1995 να αγωνιζόμαστε.

Σ' ένα δρόμο που οι αντιδραστικοί θα φροντίσουν να τον κάνουν πιο δύσκολο και πιο ανηφορικό.

Στηρίζτε την ΟΑΚΚΕ στη νέα, πιο δύσκολη, αλλά πιο ελπιδοφόρα χρονιά. Έχουμε ανάγκη από τη συσπείρωση όλων των φιλικών προς το κόμμα δυνάμεων. Από την ενεργητική υποστήριξη και συσπείρωση των φίλων, των συμπαθόντων, όλων γύρω από την ΟΑΚΚΕ και την κεντρική της Καθοδήγηση.

Έχουμε ανάγκη από την άμεση οικονομική ενίσχυση, από την εισφορά και του πιο μακρινού μας φίλου.

Στηριγμένοι στο λαό προχωράμε!

Καλή χρονιά!

Σημ.: Στείλτε τις ενισχύσεις σας στη διεύθυνση:

Κ. Λιακόπουλο

Χαλκοκονδύλη 35

104 32 Αθήνα

Ή στην Εθνική Τράπεζα

αρ. λογ. 1607762367-40

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

150ήμερη εφημερίδα
της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα
με το νόμο

Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Κ. 104 32 Αθήνα

Τηλ. 5241058

Ετήσια συνδρομή: 3.600

Εξαμηνιαία: 1.800

Η ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΔΙΩΞΕΩΝ ΚΑΙ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ας έρθουμε όμως στον πολιτικό χαρακτήρα της σημερινής ενδοποσοκικής σύγκρουσης, σύγκρουσης που απλά προηγουμένως τη μεγάλη θύελλα που έρχεται στην πολιτική ζωή της χώρας. Με την αναστολή των διώξεων ο Παπανδρέου κηρύσσει πραγματικά το τέλος μιας εποχής, το τέλος της εποχής όπου η κύρια πολιτική αντίθεση της χώρας εκφραζόταν στο κομματικό επίπεδο σαν σύγκρουση της Ν.Δ. από τη μια μεριά και όλων των άλλων κομμάτων από την άλλη. Αυτή ήταν για είκοσι χρόνια η πολιτική έκφραση της αντίθεσης της δυτικόφιλης αστικής τάξης με το μέτωπο των ρωσόδουλων και των σοβινιστών. Αυτή η αντίθεση έπαυε να είναι κυρίαρχη για μερικές μόνο περιόδους, όπως εκείνη της πρώτης καθαρής, όπου δέσποζε η αντίθεση ανάμεσα στους ρωσόδουλους και τους σοβινιστές για την ηγεμονία μέσα στο αντιδυτικό μέτωπο.

Μπορούμε λοιπόν να ονομάσουμε την αντίθεση της δυτικόφιλης Ν.Δ. με τα άλλα κόμματα κύρια στρατηγική αντίθεση σε κομματικό επίπεδο.

Αυτή η αντίθεση έπαυε να είναι κυρίαρχη από την ώρα που ο Έμπερτ κυριάρχησε μέσα στη Ν.Δ., και ο Έμπερτ κυριάρχησε μέσα στη Ν.Δ. όχι από την ώρα που έγινε πρόεδρος της, αλλά από την ώρα που εξουδετέρωσε τους εκφραστές της πιο συνεπούς δυτικόφιλης γραμμής, τους Παπακωνσταντίνου, Ανδριανόπουλο, Δημητράκη, δίχως ο Μητσοτάκης να είναι σε θέση να αντιδράσει προκαλώντας ένα κύμα διαμαρτυρίας που θα συγκλόνιζε τον ηγετικό πυρήνα της Ν.Δ. γύρω από τον Έμπερτ.

Ήδη ο ισχυρός, όσο και μύωπας, “κεντρώος” Βαρβιτσιώτης είχε γίνει στρατοδικής στις διαγραφές, ο Κεφαλογιάννης είχε περάσει με τον Έμπερτ και ο Κούβελας είχε ζαρώσει.

Από τη στιγμή εκείνη και πέρα η Ν.Δ. δεν μπορούσε να λογαριάζεται σαν ένα κόμμα με δύο κεφάλια. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα ο Έμπερτ μπορούσε να ξεκινήσει τα βαλκανικά του ταξίδια σαν υπάκουος πλασιέ της πολιτικής του “ορθόδοξου τόξου”. Από εκείνη τη στιγμή και πέρα ο Μητσοτάκης μπορούσε να δουλεύει μόνο σε μειοψηφική φράξια της Ν.Δ. και όχι σε συνδιαχειριστής της. Άρα, από πολιτική άποψη νέα πυρά ενάντια στο Μητσοτάκη μπορούν να έχουν νόημα μόνο για τη στιγμή όπου αυτός θα επιχειρήσει, αν επιχειρήσει, αντεβερτική εξέγερση για να δημιουργήσει ένα νέο ευρωπαϊκό φιλο κόμμα.

Όμως αυτά τα πυρά δεν μπορεί να έχουν σχέση με την παραπομπή. Η παραπομπή δυναμώνει το Μητσοτάκη, γιατί υποχρεώνει τον Έμπερτ να στέκεται δίπλα του και να αποφεύγει την ποθητή σύμπλευση με τον Παπανδρέου, στην οποία έδωσε το όνομα “ειρηνική επαναστασία”. Η παραπομπή θα είχε νόημα μόνο αν υπήρχαν κάποια ισχυρά στοιχεία ενάντια στο Μητσοτάκη ή αν ο Κουβελάκης πετύχαινε

να εξοντώσει τον Κόκκινο.

Όμως για έναν ολόκληρο χρόνο οι ρωσόδουλοι απέτυχαν και στα δύο. Ούτε ενοχοποιητικά στοιχεία μπόρεσαν να βρουν ούτε τον Κόκκινο να γκρεμίσουν.

Έτσι, ήταν υποχρεωμένοι να αρκεστούν στην εσωκομματική εκκαθάριση που πέτυχε ο Έμπερτ. Γιατί, πραγματικά, η δίωξη δε στόχευε μόνο το Μητσοτάκη, αλλά και τους ακραίους Ευρωπαϊστές Παλαϊοκρασά και Ανδριανόπουλο. Όμως και οι δύο αυτοί είναι τώρα παραπλισμένοι. Εδώ βρίσκεται η εξήγηση για το ότι η παραπομπή είχε νόημα το Σεπτέμβρη, όταν ο Έμπερτ δεν είχε επικρατήσει στο εσωκομματικό μέτωπο, αλλά δεν είχε πια νόημα σήμερα.

Όμως πρέπει να εξηγηθεί τώρα γιατί ο Παπανδρέου διάλεξε να κάνει την αναστολή τώρα, δηλαδή σε μια στιγμή τόσο κοντινή στην απόφαση της βουλής για την παραπομπή, να υποχρεώσει το κόμμα του σ' έναν τόσο μεγάλωπρεπο εξευτελισμό και να προκαλέσει έτσι τις μάξιμουμ αντιστάσεις.

ΓΙΑΤΙ ΒΙΑΖΕΤΑΙ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Πραγματικά, λιγότερη αντίθεση θα μάξευε ο Παπανδρέου αν η δίκη γινόταν και ο Μητσοτάκης αθωνόταν. Γιατί θα μπορούσε τότε να ισχυριστεί, όπως κάνει ήδη ο γλοιώδης Γιαννόπουλος, ότι, αφού απέτυχε η καθαρση στη δικαιοσύνη και δικάζει το Μητσοτάκη η συμμορία του Κόκκινου, είναι φυσικό αυτός να αθωωθεί. Αυτό οι ΠΑΣΟΚτζήδες θα το πίστευαν ευχαρίστως, όπως το έκαναν και στο παρελθόν για να αθώσουν τον Παπανδρέου, ενώ η ενοχή Μητσοτάκη θα γινόταν μια νέα αυταπόδεικτη αλήθεια μέσα στις μη νεοδημοκρατικές μάξες, χάρη στα διαβρωμένα από τη Ρωσία ΜΜΕ και τους διασκεδαστές τους τύπου Λαζόπουλου και Μητσκώστα.

Πιστεύουμε ότι ο Παπανδρέου προχώρησε στην αναστολή επειγόντως, γιατί **πρέπει να συνενώσει δραστήρια τα πολιτικά του πυρά στους αυτοδυναμικούς του ΠΑΣΟΚ μέσα στα γενικά πλαίσια της νέας εποχής της “διακομματικής ειρήνης” ή του “νέου οικουμενισμού” και πριν την εκλογή νέου προέδρου της Δημοκρατίας το Μάη.**

Γιατί οι πολιτικές αντιθέσεις δεν αποδυναμώνθηκαν επειδή και οι πέντε σημερινές κομματικές ηγεσίες είναι ενταγμένες στη στρατηγική του “ορθόδοξου τόξου”. Εκείνο που αποδυναμώνθηκε είναι οι διακομματικές συγκρούσεις σε επίπεδο κορυφής, **όμως οι πολιτικές συγκρούσεις θα δυναμώσουν και θα πάρουν τη μορφή του κνηνητού των εσωκομματικών φραξιών στη Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ.**

Ο νέος οικουμενισμός θα είναι ένας πελώριος πολιτικός πολτός, όπου μέσα του άνετα οι πάντα μειοψηφικοί ρωσόδουλοι, εκμεταλλευόμενοι τις αναρίθμητες ενδοαστικές αντιθέσεις, θα συγκεντρώνουν τα πυρά τους τότε ενάντια στη μια και τότε ενάντια στην άλλη φράξια μέσα στα δύο μεγάλα κόμματα.

Για παράδειγμα, σήμερα ο κύριος στόχος είναι οι αυτοδυναμικοί του ΠΑΣΟΚ. Αυτούς θα πρέπει να τους χτυπάνε όλα τα κόμματα και όλες οι άλλες φράξιες στο όνομα της εθνικής ενότητας. Αύριο θα πρόκειται για τους φιλοευρωπαϊούς του ΠΑΣΟΚ. Μεθαύριο για τον ίδιο τον Έμπερτ, που είναι μεν ρωσόφιλος, αλλά όχι ρωσόδουλος σαν τον εισοδιστή Αβραμόπουλο που προορίζεται για αντικαταστάτης του.

Γι' αυτό δίνει σήμερα στην αναστολή ο Παπανδρέου τα χαρακτηριστικά μιας εθνικής πράξης. Γιατί η νέα εποχή της “διακομματικής ειρήνης” θα είναι εξωτερικά μια εποχή “εθνικής συνεννόησης”, στη διάρκεια της οποίας θα πρέπει να συντριβούν όλοι όσοι είναι αντίθετοι στο κουκούτσι αυτής της “εθνικής συνεννόησης”, που είναι η υποτέλεια στη Ρωσία και στον πόλεμο που αυτή ετοιμάζει ενάντια στην Ευρώπη.

Πρώτος λοιπόν στόχος της “εθνικής συνεννόησης” η αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ, και πιο ειδικά η αυτοδύναμη παραμονή του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία. Αυτός είναι σήμερα ο άμεσος και απόλυτος προτεραιότητας στόχος των ρωσόδουλων και αυτό είναι το κλειδί της ερμηνείας των πολιτικών εξελίξεων. Ενάντια στη αυτοδυναμία του ΠΑΣΟΚ εξεγείρει σήμερα ο Παπανδρέου το σύνολο της πολιτικής ζωής.

Αυτή είναι η βάση της ένωσης των ρωσόδουλων με τους φιλοευρωπαϊούς που εκφράζεται από την “ομάδα των τεσσάρων”, αυτή η αιτία του νέου μετώπου ρωσόδουλων και αντιΠΑΣΟΚ νεοδημοκρατών, όπως εκφράζεται στη φαινομενικά παράξενη συμμαχία του ρωσόδουλου Κουβελάκη με τον Κόκκινο, που ξεκίνησε τη δράση του με την εκκαθάριση των αυτοδυναμικών πασοκτζήδων από τις φυλακές, αυτή είναι η αιτία της λυσασμένης πάλης Πεπονί-Παπανδρέου για να μη γίνουν τώρα προσλήψεις πασοκτζήδων στο δημόσιο. Τέλος, στις ανάγκες αυτού του μετώπου βρίσκεται η εξήγηση της μεγαλειώδους αντιπασοκικής στροφής της “Αυριανής”. Η επίθεση αυτή πρέπει να έχει τα χαρακτηριστικά μιας αντικομματικής εξέγερσης στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ και μιας αντισυστασιακής εξέγερσης στο σύνολο της κοινωνίας, ακριβώς γιατί η μεγαλύτερη δύναμη του αυτοδυναμικού ΠΑΣΟΚ βρίσκεται σήμερα μέσα στον ίδιο τον κομματικό μηχανισμό και περιλαμβάνει δύο τάσεις, η μία με κύριο εκφραστή τον Τσοχατζόπουλο, που είναι και η ισχυρότερη, και η άλλη, η λιγότερο δυνατή, με εκφραστή τον Αρσένη.

Οι μέχρι τώρα διαφορές αυτών των δύο τάσεων εκδηλώνονταν στην ένταση του σοβινισμού και της ρωσοφιλίας τους. Η τάση Αρσένη ήταν η πιο σοβινιστική, τουρκοφάγα, “ορθόδοξη”, ενώ η τάση Τσοχατζόπουλου έχει μέσα της και εκσυγχρονιστικές διαθέσεις και μετριοπαθέστερο τον αντιτουρκισμό. Όμως αυτή η αντιαυτοδυναμική εξέγερση πρέπει να δώσει τους καρπούς της πριν την εκλογή του νέου προέδρου της Δημοκρατίας. Πρέπει δηλαδή να υποκύψει και να δεχτεί έναν οικουμενικό πρόεδρο της Δημοκρατίας, που σημαίνει να δε-

χτεί την αρχή της χειραγώγησης της σημερινής κυβέρνησης από τα “σύμμαχα” κόμματα.

Αυτά είναι κυρίως η ΠΟΛ.Α., το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ (παρ' ότι εξωκοινοβουλευτικός), που θα μετρήσουν με τις προτάσεις τους για το πρόσωπο του νέου προέδρου το βαθμό υποδούλωσης του ΠΑΣΟΚ σ' αυτά.

Πρέπει λοιπόν μέχρι το Μάη οι αυτοδυναμικοί να έχουν χοντρικά νικηθεί και υποκύψει, ώστε να δεχτούν τον λιγότερο δυνατό ΠΑΣΟΚ πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Αν οι αυτοδυναμικοί δεν υποκύψουν, τότε το ΠΑΣΟΚ θα πάει σε εκλογές, και σε κάθε εκλογές οι αυτοδυναμικοί του ΠΑΣΟΚ έχουν γιορτή, γιατί εντελώς φυσιολογικά το ΠΑΣΟΚ συγκρούεται με τους πάντες για να βρεθεί στην εξουσία, οπότε κάθε οικουμενισμός και κάθε εθνική ενότητα πάει περίπατο.

Κάθε εκλογική μάχη σε εσωκομματικό επίπεδο σημαίνει σχετική οπισθοχώρηση των ρωσόδουλων και της κάθε μη αυτοδυναμικής τάσης μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Οι εκλογές δε θα φόβιζαν τον Παπανδρέου μόνο αν άλλαζε το εκλογικό σύστημα και γινόταν απλή αναλογική. Όμως πιο εύκολα οι αυτοδυναμικοί μπορούν να δεχτούν αντιπασοκ πρόεδρο της Δημοκρατίας παρά την απλή αναλογική.

Γι' αυτό η επίθεση στους αυτοδυναμικούς πρέπει να είναι καθολική, ασφυκτική και με πελώρια ταυτόχρονη πίεση από παντού. Γιατί, εφόσον η μάχη αυτή ξεκινήσει, θα πρέπει να είναι νικηφόρα και οι αυτοδυναμικοί να συντριβούν και να μην τολμήσουν να κάνουν εκλογές. Υπάρχει πάντα ο κίνδυνος για τον Παπανδρέου οι αυτοδυναμικοί να πετύχουν εκλογές αρνούμενοι διαρκώς τον πρόεδρο της Δημοκρατίας που αυτός τους προτείνει και, όντας αδυνατισμένοι, να τις χάσουν. Σ' αυτή την περίπτωση έρχεται μια εβερτική Ν.Δ. σε μια κυβέρνηση που θα είναι ρωσόφιλη αλλά όχι ρωσόδουλη.

Να λοιπόν γιατί ο Παπανδρέου έπρεπε να κάνει τώρα την αναστολή και να πετύχει από τώρα το πιο πλατύ αντιαυτοδυναμικό μέτωπο μέσα κι έξω από το ΠΑΣΟΚ.

Η ΑΧΡΕΙΑ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑΣ

Αυτή τη στρατηγική κίνηση της αναβολής ο Παπανδρέου την έκανε με τη συμφωνία των αυτοδυναμικών πειθόντας τους ότι η Πρωτοχρονιά ήταν μια ευκαιρία για να ακυρώσουν μια παραπομπή που δεν μπορούσε να οδηγήσει σε καταδίκη Μητσοτάκη. Αυτή άλλωστε τη δικαιολογία πρόβαλε ο καθόλου φημισμένος για την ευφροσύνη Γιαννόπουλος, ενώ ο σκοτεινός Κατσιμπάρδης, που εμφανίζεται σα δεξί χέρι του Τσοχατζόπουλου, έδωσε την πιο πειστική και ταυτόχρονα την πιο αντιπροσωπευτική εξήγηση τού τρόπου σκέψης αυτού του ρεύματος, γιατί δέχτηκε την αναστολή των διώξεων. Είπε στην τηλεόραση ο Κατσιμπάρδης (Αντένα, 3 Γενάρη) ότι «πρέπει να πάμε με τον πρόεδρο, γιατί αυτός είναι το κοφτερό μυαλό του κινήματος και όχι ο έντιμος Αλευράς». Να πώς σκέπτονται αυτά τα ανθρωπάκια.

Να πού στηρίζει ο προβοκάτορας την ισχύ του. Στο γεγονός ότι ποτέ τους οι άνθρωποι που τον περιτριγυρίζουν δεν έχουν καταλάβει πώς βρέθηκαν στην εξουσία. Το μόνο που ξέρουν είναι ότι δίχως αυτόν δε θα είχαν έρθει ποτέ. Αυτό το είχε πει πιο παραστατικά παλιότερα ο Κατσιφάρας, και αυτό σημαίνει πως το εθνικιστικό κομμάτι της αστικής τάξης που αυτοί εκφράζουν δε θα είχε μέλλον δίχως τα ρώσικα θωρηκτά στη Μεσόγειο, που αντιπροσωπεύονται από τον Παπανδρέου. Το ζήτημα είναι όμως ότι ούτε τα ρώσικα θωρηκτά θα έρχονταν ποτέ στην εξουσία στην Ελλάδα δίχως τους εθνικιστές του ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό ο Παπανδρέου φροντίζει πάντα και μέχρι το τέλος να θεωρείται εκφραστής αυτού του ρεύματος, να το ηγεμονεύει, να το υπονομεύει και ταυτόχρονα να το δωροδοκεί και να το εξαχρειώνει προσφέροντάς του εξουσία.

Έτσι λοιπόν τα ανθρωπάκια υπέγραψαν την αναστολή, οπότε και τη θανατική τους καταδίκη, αδιάφοροι για τη γελοιοποίηση που τους επιφύλαξε “το κοφτερό μυαλό” με αυτή του την ενέργεια. Γιατί συμβαίνει να είναι ακριβώς αυτή η αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ εκείνη που υπήρξε η ψυχή της αντιμνηστοακτικής εκστρατείας και γενικά της εκστρατείας του ρεβανσιμού ενάντια στη Ν.Δ. για την επίσημη βρόμικη καθαρση του 1988.

Ανάλογη στάση είχαν και οι φιλοευρωπαϊοί (τόρα που γράφουμε ξέρουμε την αντίδραση του Σημίτη, αλλά όχι της Β. Παπανδρέου). Αυτοί, ενώ έχουν εξεγερθεί ενάντια στον Παπανδρέου με ασήμαντες προφάσεις, κατάπιαν τώρα τον ελέφαντα και συμφώνησαν φωναχτά με την παραπομπή, επειδή προφανώς κατάλαβαν προς τα πού φυσάει ο αέρας. Την ίδια άλλωστε και χειρότερη στάση είχε κρατήσει στον Πειραιά ο Σημίτης, που πύλησε τη δικιά του κομματική βάση προσκυνώντας στην πιο κρίσιμη στιγμή της εκλογικής μάχης το Λογοθέτη. Έτσι έμεινε μόνο ο Λαλιώτης και ο Πάγκαλος (ο έτερος χειμαρρώδης φελλός) να παριστάνουν το κέντρο στη διαμάχη σύμφωνα με την αγαπημένη και πάντα πετυχημένη παπανδρεϊκή συνταγή.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

Έτσι οι αντιδράσεις στη τερατώδη αυτή στροφή, στροφή που θα σκότωνε οποιοδήποτε ηγέτη μετρίως δημοκρατικού κόμματος, περιορίστηκαν σε δύο είδη στελεχών. Από τη μια στους επιζώντες του παλιού δημοκρατικού κέντρου, με επικεφαλής τον Αλευρά και το Βερυβάκη, που έδειξαν πραγματικά ότι διαθέτουν κάποιο δημοκρατικό χαρακτήρα, και από την άλλη στους αυτοδυναμικούς-θύματα της καθαρής με κάποια προσωπική αξιοπρέπεια, όπως ο Τσοβόλας και ο Αθανασόπουλος.

Στην πραγματικότητα, στη στροφή αντιδρά το ίδιο εκείνο ρεύμα που έκφραζε και ο Παλασπύρου στον Πειραιά, δηλαδή το παλιό δημοκρατικό κομμάτι του κέντρου, όσο δημοκρατικό βέβαια μπορεί να είναι ένα ρεύμα που αισθάνεται τον εαυτό του συνεχιστή του Βενιζέλου και είναι, συνακόλουθα, τόσο διαβρωμένο από τον εθνικισμό.

Πάνω σ' αυτό το κομμάτι είχε πατήσει ο Παπανδρέου την πρώτη τετραετία της εξουσίας του, και το παραμέρισε τη δεύτερη τετραετία ε-

συνέχεια στη σελ. 8

ΤΟ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΔΥΟ ΙΣΛΑΜ

Με την ευκαιρία της αεροπειρατείας που έκαναν οι αλγερινοί ισλαμιστές στο γαλλικό αεροπλάνο γράφτηκαν αρκετά σχόλια στον ελληνικό τύπο για την απειλή που αποτελεί το ισλάμ για το χριστιανικό κόσμο.

Αυτή η τοποθέτηση είναι τόσο χοντροκομμένη που κατατάει να αντιστρέφει το φίλο και τον εχθρό στις περισσότερες περιπτώσεις, αν δεν χρησιμεύει σε μια συγκάλυψη του πραγματικού εχθρού των λαών της γης.

Για μας βέβαια δεν υπάρχει κανένας κόσμος με πραγματική θρησκευτική μορφή σήμερα, και αυτοί που μιλάνε με όρους χριστιανικών και ισλαμικών "κόσμων" θέλουν να στριμώξουν τους λαούς και τα σύγχρονα έθνη μέσα στα νηπιακά και λιωμένα ρούχα παλιότερων και για πάντα ξεπερασμένων εποχών, για να ικανοποιήσουν τους συνήθως εξαιρετικά αντιδραστικούς σκοπούς τους. Ωστόσο αξίζει να αντιμετωπίσουμε με αυτή τη φρασεολογία και να απαντήσουμε στους ισχυρισμούς που διατυπώνονται με αυτή τη μορφή, μιας και κρύβουν πάντα διαφορετικής φύσης και παγκόσμιες πολιτικές αντιθέσεις.

Η φράση, για παράδειγμα, ότι "ο ισλαμικός κόσμος αποτελεί απειλή για το χριστιανικό" σημαίνει χοντρικά ότι οι αραβικές χώρες και ένας αριθμός από χώρες της Ν. Ανατολικής Ασίας, κοντολογής ένας μεγάλος αριθμός χωρών του τρίτου κόσμου, αποτελούν απειλή για την Ευρώπη, τις ΗΠΑ και τη Ρωσία, δηλαδή για τις ιμπεριαλιστικές χώρες.

Έτσι, από πολιτική άποψη αυτή η φράση χρησιμοποιείται συνολικά από τους ιμπεριαλιστές για να δώσουν και μια θρησκευτική χροιά στην αντιτριτοκοσμική τους πολιτική, ενώ μπορεί και αντίστροφα να χρησιμοποιηθεί από τους τριτοκοσμικούς εθνικισμούς σε σηματοδότηση του αντιιμπεριαλισμού τους.

Στην πραγματικότητα τα πράγματα είναι πιο πολύπλοκα στο βαθμό που η αντίθεση τρίτος κόσμος-ιμπεριαλισμός δεν είναι η μόνη, ούτε, μάλιστα, είναι η κύρια αντίθεση που χαρακτηρίζει σήμερα τις παγκόσμιες πολιτικές εξελίξεις. Η αντίθεση ιμπεριαλισμός-τρίτος κόσμος είναι στην πραγματικότητα η βαθύτερη, η στρατηγικότερη από αυτές τις αντιθέσεις. Όμως η κύρια αντίθεση είναι σήμερα εκείνη που αντιπαραθέτει το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, από τη μια μεριά, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τον ευρωπαϊκό και γιαπωνέζικο ιμπεριαλισμό από την άλλη. Σ' αυτή την αντίθεση υποτάσσεται και η αντίθεση καθεμιάς από τις υπερδυνάμεις με τον τρίτο κόσμο, καθώς και η αντίθεση του δεύτερου κόσμου (δευτερός κόσμος είναι βασικά η Ευρώπη και η Ιαπωνία) με τον τρίτο κόσμο.

Αν, λοιπόν, μιλούσαμε με θρησκευτικούς όρους, τότε θα λέγαμε ότι η κύρια αντίθεση είναι μια

ενδοχριστιανική διαμάχη, όπου στη μια μεριά είναι η Ορθοδοξία και στην άλλη ο καθολικισμός και ο προτεσταντισμός. Και αυτή τη μορφή παίρνει πραγματικά το θρησκευτικό μεσαιωνικό περίβλημα της σημερινής ρώσικης παγκόσμιας πολιτικής απέναντι στη Δύση. Και παίρνει αυτό το περίβλημα ακριβώς γιατί η Ρωσία είναι εκείνη που αποτελεί τον κύριο αντιδραστικό πόλο μέσα στην αντίθεση Ρωσία-δυτικοί ιμπεριαλιστές, και είναι αυτή ακριβώς που σαν επιθετικός και στρατοκρατικός ιμπεριαλισμός έχει κάθε συμφέρον να φέρει στην επιφάνεια ό,τι πιο καθυστερημένο έχουν οι μάζες σήμερα στον πλανήτη, ό,τι πιο θρησκευτική πρόληψη και ό,τι πιο δεισιδαιμονία τους.

ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΙΤΟΚΟΣΜΙΚΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΥΣ

Όμως η Ρωσία δε θέλει να βάλει μόνη της ενάντια στη Δύση, ιδιαίτερα ενάντια στη δυτική Ευρώπη, που αποτελεί τον πρώτο, άμεσο και συγκεκριμένο εχθρό της. Έτσι επιζητεί φρενιασμένα να διαμορφώσει ένα μέτωπο με τον τρίτο κόσμο αξιοποιώντας τη δικαιοσύνη των λαών και των κρατών που τον αποτελούν για την εκμετάλλευση που δέχονται από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές συνολικά. Όμως αυτό το μέτωπο το υπονομεύει ταυτόχρονα η ίδια, καθώς σαν ηγεμονιστική δύναμη έρχεται σε σύγκρουση με τον Τρίτο Κόσμο, και μάλιστα έρχεται στην πιο τέλεια σύγκρουση, εκεί ακριβώς που ο Τρίτος Κόσμος είναι εμπόδιο στη στρατηγική της προέλαση για την περικύκλωση της Ευρώπης και την εισβολή της σ' αυτήν, ή εμπόδιο στην άμεση δική της στενή αυτοκρατορική κυριαρχία.

Αυτή είναι η περίπτωση της σύγκρουσής της με τα μικρά βαλκανικά κράτη της πρώην Γιουγκοσλαβίας που αντιστέκονται στην προστατευόμενη της Σερβία, ιδιαίτερα με τη Βοσνία. Τέτοια είναι και η σύγκρουσή της με τις χώρες του Καυκάσου, και πιο πολύ της Τσετσενίας, τέτοια η σύγκρουσή της με τις κεντρασιατικές δημοκρατίες και το Αφγανιστάν. Παντού από όπου ανοίγει το ματωμένο δρόμο της η Ρωσία έρχεται σε φρενιασμένη σύγκρουση με τον Τρίτο κόσμο.

Αυτή η μοιραία σύγκρουση υποχρεώνει τη Ρωσία να αναζητήσει ερείσματα μέσα στον Τρίτο κόσμο ώστε να διασπάσει ένα ενδεχόμενο συμπαγές αντιρωσικό μέτωπο και να βρει συμμάχους ενάντια στη Δύση.

Τέτοιους συμμάχους αναζητεί η Ρωσία ανάμεσα στις πιο σοβινιστικές, στις πιο επεχτατικές και πιο καθυστερημένες πολιτικά άρχουσες τάξεις του Τρίτου Κόσμου, και δίνει σ' αυτές όπλα και πολιτική κάλυψη άμεση ή έμμεση προκειμένου να ικανοποιήσουν τα βίβια τους, δηλαδή τον τοπικό τους ηγεμονισμό.

Έτσι έκανε σε μια παλιότερη στιγμή η Ρωσία, σαν ΕΣΣΔ, με το Βιετνάμ και τη Συρία, έτσι κάνει σήμερα με τη Σερβία.

Η συμμαχία της Ρωσίας με τη Σερβία παίρνει την αυτονόητη μορφή του μετώπου των "ορθόδοξων" χωρών. Τι γίνεται όμως με το Ιράν; Πώς θα μπορεί η ορθόδοξη Ρωσία να ταιριάζει με το ισλαμικό Ιράν, όταν ισλαμική είναι και η Βοσνία, ισλαμική και η Τσετσενία, ισλαμική και το Τατζικιστάν και το Αφγανιστάν;

ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΣΙΠΤΙΚΟ - ΘΕΟΚΡΑΤΙΚΟ ΙΣΛΑΜ

Για το ρώσικο ιμπεριαλισμό αυτό το πρόβλημα λύνεται με την υποστήριξη του σιίτικου ισλάμ, και γενικά εκείνου του Ισλάμ που έχει τα χαρακτηριστικά του φονταμενταλισμού, δηλαδή τα χαρακτηριστικά του θεοκρατικού και επεκτατικού κράτους.

Έτσι η Ρωσία φροντίζει να μην έρχεται σε σύγκρουση με το Ισλάμ γενικά, αλλά με το ισλάμ εκείνο που αντιπαρατίθεται στη Ρωσία. Και ποιο είναι εκείνο το ισλάμ που αντιπαρατίθεται στη Ρωσία; Είναι συνήθως το σουνίτικο ισλάμ, και γενικότερα το Ισλάμ εκείνο που δεν επιζητεί την κοσμική κυριαρχία, δηλαδή την απόλυτη και διχτατορική κυριαρχία του ιερατείου πάνω στην κρατική και την πολιτική ζωή μιας χώρας. Τέτοιο είναι το ισλάμ των Βόσνιων μουσουλμάνων -μέχρι χθες το λιγότερο φανατικό, το λιγότερο "ισλαμικό"- τέτοιο το ισλάμ του Καυκάσου και της Κεντρικής Ασίας, τέτοιο το ισλάμ των πιο σύγχρονων και των πιο φιλειρηνικών κρατών του αραβικού κόσμου. Με λίγα λόγια, η Ρωσία έρχεται σε σύγκρουση με ό,τι πιο προοδευτικό υπάρχει στο ισλάμ και ενώνεται με ό,τι το πιο καθυστερημένο και αντιδραστικό.

Αυτό είναι ολότελα φυσικό. Γιατί μόνο το θεοκρατικό ισλάμ, που είναι φασιστικό στο εσωτερικό και επεχτατικό στο εξωτερικό, μόνο αυτό το ισλάμ στηρίζεται σε μια στενή, αδηφάγα και μεσαιωνική ιερατική κάστα που έχει συμφέρον και σημαία της τη θεοκρατία, σε συμμαχία με τα χειρότερα τμήματα της αστικής τάξης.

Το κέντρο αυτού του ισλάμ είναι το Ιράν. Αυτό είναι το κέντρο των μουλάδων του Σουδάν, του δεύτερου φασιστικού θεοκρατικού κράτους μετά το ιρανικό. Αυτό είναι το κέντρο των αρχιφασιστών φονταμενταλιστών της Αλγερίας, των αντιφατάχ συμμοριών του Λιβάνου, των ηρησκόληπτων υποκριτών που συγκροτούν μια χιτλερικού τύπου αντιπολίτευση σε όλες σχεδόν τις αραβικές χώρες και που τολμούν να μιλάνε για δημοκρατία και να την επικαλούνται προκειμένου να ανεβούν στην εξουσία.

Αυτό είναι το νήμα που ενώνει τον απανταχού φονταμενταλισμό με τον ιρανικό και το Ιράν με τη Ρωσία και την Ορθοδοξία.

Εκεί βρίσκεται η εξήγηση για τις επαφές, τα συνέδρια και τις συναντήσεις κάθε είδους που έχει εγκαινιάσει ο ρωσόδουλος υπουργός Παιδείας Γ. Παπανδρέου ανάμεσα στο σιίτικο ισλάμ και τους μουλάδες του Ιράν με τις ορθόδοξες εκκλησίες. Εκεί ακόμα βρίσκεται η εξήγηση για το μέτωπο που έχει το ρωσοκίνητο ψευτομαρξιστικό ΡΚΚ στην Τουρκία με ένα τμήμα, το πιο φανατικό και αντιδυτικό, των Τούρκων ισλαμιστών. Αλλά εκεί βρίσκεται και η εξήγηση των σημερινών πολιτικοστρατιωτικών μετώπων στο Αφγανιστάν. Εδώ έχει δημιουργηθεί η πιο αντιπροσωπευτική, η πιο τυπική μορφή της ρωσοισλαμικής συμμαχίας. Στην τελευταία φάση του εμφύλιου που μαίνεται εδώ και χρόνια στην ηρωική αυτή χώρα (μετά τη φαινομενική ρώσικη αποχώρηση) βρίσκονται αντιμέτωποι από τη μια μεριά το σουνίτικο και κοσμικό ισλάμ, με επικεφαλής τους Ραμπανί και Μασούντ (το γνωστό μας από παλιά "λιοντάρι του Παντισίρ"), που κατέχει την Καμπούλ, και από την άλλη το μέτωπο Χεκματιάρ και Ντοστόμ. Θυμίζουμε στους αναγνώστες μας ότι ο Χεκματιάρ είναι ο εκπρόσωπος της θεοκρατικής πτέρυγας του αφγανικού ισλαμισμού και ο Ντοστόμ ο ουζμπέκος αρχηγός των εξοπλισμένων σαν αστακών στρατιωτικών δυνάμεων που άφησαν στο πόδι τους οι σοβιετικοί στο βορρά του Αφγανιστάν, στα σύνορα με το Τατζικιστάν. Από την ώρα που διαμορφώθηκε αυτό το μέτωπο οι ιρανοί μουλάδες είναι στο πλευρό του Χεκματιάρ.

Πραγματικά, το θεοκρατικό ισλάμ είναι το πιο ταιριαστό τριτοκοσμικό συμπλήρωμα της παγκόσμιας ορθόδοξης πολιτικής του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού, παρά το γεγονός ότι στη Ρωσία η ορθόδοξη ιεραρχία είναι και ήταν πάντα μια υπηρέτρια της κοσμικής εξουσίας, ενώ στο ιρανικό ισλάμ συνέβαινε το αντίθετο. Από αυτή την άποψη, δηλαδή την εσωτερική κοινωνική άποψη, το ιρανικό ιερατείο βρίσκεται πιο δεξιά ακόμα και από τη νεοσαρική Ρωσία.

Βέβαια, στη συγκεκριμένη πολιτική πρακτική και την ιδεολογική πρακτική δεν μπορεί κανείς να βρει διαφορά ανάμεσα στους Ρώσους σοσιαλφασίστες και ορθόδοξους και τους μουλάδες. Με ελάχιστες διαφορές η πλατφόρμα των ορθόδοξων, των μουλάδων και των ψευτοκομμουνιστών είναι ίδια. Με μια φωνή αυτοί καταγγέλλουν τη Δύση, οι μεν σαν αρετική και άπιστη, οι δε σαν καπιταλιστική, και ενώνονται μασιασμένα ενάντια σε κάθε επιστημονικό πνεύμα και σε κάθε βιομηχανικό εκσυγχρονισμό έξω από εκείνον που χρησιμεύει για τον πόλεμο, ενώ παντού καταγγέλλουν τον αστικό δημοκρατισμό και τον καπιταλισμό από τα δεξιά.

Όπως κάθε φασισμός, έτσι και

ο ισλαμικός, ο ορθόδοξος και ο ψευτομαρξιστικός μιλάνε στο όνομα του λαού, και πιο πολύ της φτωχολογιάς, και ξεκινάνε από εκεί για να οικοδομήσουν τη φιλοπόλεμη και φασιστική τους εξουσία. Όπως κάθε φασισμός, έτσι και αυτοί συγκεντρώνουν τα πυρά τους σ' εκείνο το κομμάτι του ιμπεριαλισμού που έχει εξασφαλίσει την οικονομική ηγεμονία στον κόσμο με τις κλασικές, οικονομικές ιμπεριαλιστικές μέθοδες, και υπηρετούν το άλλο του κομμάτι που θέλει να την κατακτήσει με τη μέθοδο της ωμής βίας. Έτσι φέρονται είτε σαν κεντρικοί είτε σαν τοπικοί ηγεμονισμοί.

Η ΥΠΟΥΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΙΡΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΕΤΑΙΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΡΩΣΙΚΟΥ ΙΣΛΑΜ

Αυτή η διαφορετική μεταχείριση του κοσμικού, συνήθως σουνίτικου, από το θεοκρατικό, συνήθως σιίτικο, ισλάμ από το ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό αντιστοιχεί λοιπόν σε μια προσπάθεια διάσπασης του τρίτου κόσμου. Αυτή η διάσπαση γίνεται τόσο πιο δύσκολη για τη Ρωσία και για τους μουλάδες, όσο πιο δυναμική είναι η αντίσταση που αντιμετωπίζει η ρώσικη προέλαση από το κοσμικό ισλάμ στα θερμά μέτωπα της αντιπαραθέσεως Ρωσίας-κοσμικών ισλαμικών κρατών. Σ' αυτή την περίπτωση αυτόματα οι ισλαμικές χώρες συσπειρώνονται κύρια ενάντια στη Ρωσία, οπότε οι μουλάδες έρχονται σε εξαιρετικά δύσκολη θέση και κοιτάνε να καλυφθούν και να μην αποκαλυφθούν σε σύμμαχοι ενός χριστιανικού κράτους, της Ρωσίας, που επιτίθεται σε κράτη ισλαμικά ή υποτιθέμενα ισλαμικά.

Αυτό συμβαίνει με τη Βοσνία, την Τσετσενία, το Τατζικιστάν, το Αφγανιστάν, ιδιαίτερα με τις δύο πρώτες χώρες, όπου οι πρωτοπόροι της ορθοδοξίας Σερβία και Ρωσία σφάζουν ένα μέρος του ισλάμ.

Γι' αυτό η αντίσταση των Βόσνιων και των Τσετσένων καθυστερεί αφάνταστα τη ρώσικη στρατιωτική και διπλωματική προέλαση παντού, καθώς συσπειρώνει τον τρίτο κόσμο και, πιο μαχητικά, την πλειοψηφία των ισλαμικών χωρών εναντίον της. Εδώ φαίνεται πώς τόσο δα μικροί λαοί μπορούν, στην εποχή της ταχύτατης πληροφόρησης, να παίξουν έναν εξαιρετικά μεγάλο ρόλο.

Δύο λιλιπούτειες χώρες, η Βοσνία και η Τσετσενία, καταφέρνουν χάρη στον ηρωικό τους αγώνα να γίνουν διαφωτισμός και σημαία ενός μεγάλου αριθμού κρατών με εκατοντάδες εκατομμύρια κατοίκων, που μαθαίνουν να προωθούν όχι μόνο την αντιδυτική, αλλά, κυρίως, την αντιρωσική αντιιμπεριαλιστική τους ενότητα.

Αυτό το μέτωπο θα ήταν πραγματικά σε θέση να συντρίψει μαζί με τη Ρωσία, και το θεοκρατι-

Η ΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΜΠΕΡΛΟΥΣΚΟΝΙ

κό ισλάμ, αν αυτό το τελευταίο πρόβαλλε ανοιχτά τη φιλορώσικη στρατηγική του. Όμως οι μουλάδες, επιδέξιοι στη διπλωματία της διπροσωπίας, όπως και οι Ρώσοι, παριστάνουν τους φίλους του κάθε αντιορθόδοξου ισλαμικού αγώνα, και πιο ειδικά τους φίλους της Βοσνίας. Προσπαθούν μάλιστα να διεισδύσουν μέσα σ' αυτόν τον αγώνα και να μετατρέψουν το βοσνιακό ισλάμ σε θεοκρατικό.

Αυτή η μετατροπή θα σήμαινε ταυτόχρονα σύγκρουση των βόσνιων μουσουλμάνων με τους αντιφασίστες βόσνιους σέρβους και κροάτες, που σήμερα εκπροσωπούνται ενιαία στη νόμιμη βοσνιακή κυβέρνηση, και στη συνέχεια θα σήμαινε απομόνωση και ήττα όλου του βοσνιακού αγώνα. Αυτός ο κίνδυνος ολοένα και μεγαλύτερος σήμερα στη Βοσνία όσο οι ελεεινοί δυτικοί την πιέζουν να παραδοθεί και όσο η ενιαία αντίσταση δοκιμάζει ήττες. Δεν έχουμε άλλωστε λόγους να αμφιβάλουμε ότι οι Ρώσοι και οι Σέρβοι θα διευκολύνουν μια τέτοια ιρανική ανάμιξη σε σχέση με την υποστήριξη που δίνει στον βοσνιακό αγώνα το κοσμικό ισλάμ, το οποίο περιλαμβάνει και την πιο καθυστερημένη πτέρυγα των μουσουλμάνων Βαχαϊτιτών, της Σαουδικής Αραβίας. Ήδη μια τάση του βοσνιακού αγώνα πέφτει στην ιρανική παγίδα και υιοθετεί θεοκρατική πολιτική μέσα στη χώρα. Ό,τι όμως και να κάνει αυτό το μαύρο μέτωπο διαρκώς θα ξεσκεπάζεται και θα εμποδίζεται από τον αναγκαίο, αντικειμενικά, αγώνα του αντιρώσικου ισλαμικού νότου της Ρωσίας.

Αυτός ο αγώνας είναι το θρησκευτικό περικάλυμμα του δικαίου και αμυντικού εθνικού αγώνα που δίνουν τα νέα κράτη, και αυτός ο αγώνας δεν είναι στην ουσία του παρά ένας εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας, ένας αγώνας ασυμβίβαστος στο βάθος με κάθε ισλαμικό, και μάλιστα με κάθε θεοκρατικό εκδοχή του.

Έτσι, λοιπόν, είναι καθαρά τα πράγματα για το επαναστατικό προλεταριάτο, τους λαούς και τους δημοκράτες όλης της γης όταν τοποθετούνται απέναντι στο ισλάμ. Είναι τόσο καθαρά όσο καθαροί είναι και οι διαχωρισμοί που κάνει η ρώσικη διπλωματία.

Υποστηρίζουμε κάθε κοσμικό αντιιμπεριαλιστικό ισλαμικό κίνημα και την ένωση των τριτοκοσμικών χωρών που αποτελούν την Ισλαμική Συνδιάσκεψη. Τους υποστηρίζουμε αυτούς ιδιαίτερα στην πάλη τους με το ρώσικο σοσιαλφασισμό και με το θεοκρατικό φασισμό των μουλάδων.

Το ίδιο συμβαίνει όταν και οι δυτικοί βρίσκονται αντιμέτωποι με τους φασίστες του θεοκρατικού ισλάμ, τουλάχιστον σ' εκείνες τις περιπτώσεις όπου αυτοί οι τελευταίοι συμπεριφέρονται σα διεθνείς τραμπούκοι, όπως έγινε με το Αιρμπάς της Αίρφρανς. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι δυτικοί ιμπεριαλιστές αποτελούν την προοδευτική πλευρά της αντίθεσης, και πρέπει επίσης να τους υποστηρίζουμε.

Όμως, σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να καταγγέλλουμε τη γενική αντιισλαμική προπαγάνδα των δυτικών, και βέβαια ακόμα περισσότερο την αντιισλαμική

Η πτώση της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι είναι η εκδήλωση της πιο επικίνδυνης πλευράς της ευρωπαϊκής αποσύνθεσης. Η Ιταλία αναδεικνύεται στον πιο αδύνατο κρίκο του ισχυρού πυρήνα του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, που αποτελείται ουσιαστικά από τέσσερα κράτη: τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αγγλία και την Ιταλία.

Ανάμεσα σ' αυτά τα κράτη η γερμανική αστική τάξη κρατάει με σχετική συνέπεια την ευρωπαϊκή γραμμή στο ζήτημα της πολιτικής ενότητας της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η γαλλική και η εγγλέζικη αστική τάξη βυθίζονται στις παλιές τους ηγεμονιστικές και εθνικιστικές συνήθειες και αποτελούν μια ενδιάμεση, ταλαντευόμενη δύναμη στο προτσές της ευρωπαϊκής αποσάθρωσης. Αντίθετα, η Ιταλία αποτελεί τον πιο ετοιμόρροπο πόλο του όλου οικοδομήματος.

Η βασική αιτία βρίσκεται στον ισχυρό πολιτικό ρόλο που παίζει εδώ το ρωσόφιλο κόμμα της "Δημοκρατικής Αριστεράς", το πρώην Κ.Κ.Ι., καθώς και το μικρό σοσιαλφασιστικό κόμμα της "Κομμουνιστικής" Επανίδρυσης, που αυτονομήθηκε σα στρατηγική πραχτόρικη φράξια από το Κ.Κ.Ι.

Έχουμε γράψει κιόλας πριν δύομισή χρόνια ότι η επιχείρηση "καθαρά χέρια" ήταν μια διαδικασία που οδηγούσε στην ισχυροποίηση του ιταλικού σοσιαλφασισμού ενάντια στους κλασικούς και σταθερούς μέχρι εκείνη τη στιγμή κομματικούς μηχανισμούς της ιταλικής μονοπωλιακής αστικής τάξης.

Στην πραγματικότητα η επιχείρηση "καθαρά χέρια" οδήγησε στη διάλυση όλου του κυρίαρχου μεταπολεμικού πολιτικού συστήματος της Ιταλίας, που στηριζόταν με τη σειρά του στη χριστιανοδημοκρατία και το σοσιαλιστικό κόμμα.

Από την ιταλική "κάθαρση" και μετά αυτά τα κόμματα πρακτικά έπαψαν να υπάρχουν.

Από τη στιγμή αυτή και πέρα ο δρόμος φάνηκε ανοιχτός για την άνοδο του πρώην Κ.Κ.Ι. στην εξουσία, σε συμμαχία, εννοείται, με άλλα κόμματα—"θραύσματα" της ιταλικής πολιτικής κρίσης. Οι μεταμορφωμένοι, όπως παντού στην Ευρώπη, σε δημοκράτες ρωσόφιλοι του PCI ετοιμαζόντουσαν για τη μεγάλη στιγμή.

Το δρόμο τους τον ανέκοψε η ταχύτατη συγκρότηση του κόμματος της "Φόρτσα Ιταλία" από τον Μπερλουσκόνι, που κάλυψε το πολιτικό κενό με την υποστήριξη του νικημένου, αλλά όχι παραιτημένου, Κράξι και των ισχυρών τμημάτων της ιταλικής αστικής τάξης που αυτός εκπροσωπούσε.

Ο Κράξι, από τους πιο διορατικούς αστούς πολιτικούς, δεν υπήρξε ούτε Κουτσόγιωργας ούτε Τσοβόλας και κατήγγειλε στη δική του σαν εμπνευστές και καθοδηγητές της επιχείρησης "καθαρά χέρια" τους ηγέτες του πρώην Κ.Κ.Ι. Ο Μπερλουσκόνι επίσης δεν έπαψε να συγκεντρώνει τα κύρια πυρά του στους πρώην Κνίτες και

να τους κατηγορεί για κρυφούς "κομμουνιστές" (με την έννοια που δίνουν οι δημοκράτες αστοί σ' αυτή τη λέξη), που θα οδηγήσουν στην καταστροφή την Ιταλία αν πάρουν την εξουσία. Αυτό άλλωστε ήταν και το μοτίβο της προεκλογικής εκστρατείας του.

Η εξέλιξη της επιχείρησης "καθαρά χέρια" αποκάλυπτε διαρκώς ότι πίσω της και πίσω από τον περίφημο αδέκαστο δικαστή Ντι Πιέτρο βρισκόταν το πρώην Κ.Κ.Ι. Όταν οι ανακρίσεις έφεραν στο φως δωροδοκίες των ηγετικών στελεχών αυτού του κόμματος, και πιο συγκεκριμένα του Ντ' Αλέμα, ο Ντι Πιέτρο τις έθαψε και ο Ντ' Αλέμα όχι μόνο δεν έπαθε τίποτα, αλλά έγινε διάδοχος του Οκέτο και σημερινός ηγέτης του μεταμφιεσμένου σε κόμμα της Δημ. Αριστεράς ΚΚΙ. Αντίθετα, η ανακρίτρια που έφερε στο φως αυτό το σκάνδαλο αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Όμως η ισχύς του ΚΚΙ φάνηκε στη συνέχεια όταν στήριξε τόσο ισχυρά τη δικαστική φράξια της κάθαρσης, ώστε αυτή να περιλάβει και τον Μπερλουσκόνι για μια υπόθεση μιας ασήμαντης σε ύψος μίζας που αφορούσε μια από τις επιχειρήσεις του.

Στην πραγματικότητα ο Μπερλουσκόνι δεν είχε προλάβει να γεμίσει το πολιτικό-στελεχικό κενό που άφησε μέσα στον κρατικό μηχανισμό η διάλυση των κλασικών κομμάτων. Και αυτό όχι μόνο γιατί το δικό του κόμμα, η "Φόρτσα Ιταλία", ήταν καινούργια στο πολιτικό σκηνικό, οπότε και οι προσβάσεις μέσα στον κρατικό μηχανισμό αδύναμες, αλλά και γιατί οι δύο άλλες συμμαχές της δυνάμεις, η Λέγκα του Βορρά και οι νεοφασίστες του Φίνι, δε διέθεταν παλιές ισχυρές προσβάσεις στη διοίκηση, καθώς και τα δύο αυτά κόμματα χοντρικά έπεφταν μέσα στο κράτος σχεδόν από τον ουρανό.

Στην πραγματικότητα το μόνο παλιό και συγκροτημένο κόμμα ήταν το πρώην ΚΚΙ, που όπως κάθε ρεβιζιονιστικό κόμμα ήταν ειδικό στη φρενιτιώδη διεισδυση μέσα και στον τελευταίο πόρο του κρατικού μηχανισμού και αγαπητό στους γραφειοκράτες κάθε είδους σαν το πιο ακραίο κόμμα του κρατικισμού.

Έτσι η αντιπολίτευση ήταν σχετικά εύκολη υπόθεση για το πρώην ΚΚΙ, που αυτόματα έγινε και η ραχοκοκκαλιά της, αφού είχε μαζί του όχι μόνο τους σοσιαλφασίστες της "Επανίδρυσης", αλλά και το Λαϊκό Κόμμα, που ήταν το πιο μεγάλο από τα θραύσματα της διάσπασης της χριστιανοδημοκρατίας.

Στον Μπερλουσκόνι έμενε η κοινοβουλευτική πλειοψηφία και τα τρία ισχυρότατα κανάλια του.

Αλλά τις κυβερνήσεις δεν τις κρίνουν τα κανάλια, δηλαδή η σκέτη προπαγανδιστική δύναμη, αντίθετα απ' ό,τι νομίζουν οι τηλεόφθοροι και γενικά αυτοί που νιώθουν ένα πρωτόγονο δέος μπροστά στα ΜΜΕ. Η αληθινή δύναμη σε περιόδους που δεν κινούνται οι μάζες είναι ένα πολύ σύν-

θετο προτσές, όπου το ζήτημα κρίνεται στο ποιος ελέγχει τα βασικά στελέχη της κρατικής μηχανής.

Ασφαλώς εκεί πρέπει να αναζητηθεί η εξήγηση για το ότι η "Λέγκα του Βορρά" πούλησε το σύμμαχό της Μπερλουσκόνι και τον έριξε δίχως αυτός να έχει χάσει θέσεις μέσα στην κοινή γνώμη. Αντίθετα, ο Μπερλουσκόνι έπεσε ακριβώς τη στιγμή που ήταν ισχυροποιημένος σ' αυτό το επίπεδο, και μάλιστα η ίδια του η πτώση τον δυνάμωσε πολιτικά.

Όμως άλλη ήταν η θέληση του πρώην ΚΚΙ, της Λέγκας, του Λαϊκού Κόμματος και του προέδρου Σκάλφαρο.

Ο Σκάλφαρο εκφράζει αυτή τη στιγμή τη θέληση του μετώπου να ξεφύγει μια και καλή με τον Μπερλουσκόνι και την αντι-ΚΚΙ γραμμή του. Ίσως βαθύτερα αυτός να εκφράζει τη θέληση ισχυρών τμημάτων της ιταλικής αστικής τάξης να συμβιβαστούν με το πρώην ΚΚΙ και να το ανεβάσουν σαν ισχυρό εταίρο σε μια κυβέρνηση συνασπισμού.

Αυτό φαίνεται από το ότι ο Σκάλφαρο δεν προκηρύσσει εκλογές διαπράττοντας από πολιτική άποψη μια κοινοβουλευτική απάτη, καθώς η κυβέρνηση Μπερλουσκόνι είχε προκύψει από το ενιαίο εκλογικό κατέβασμα τριών κομμάτων, ενώ το εκλογικό αποτέλεσμα, οπότε και οι βουλευτικές έδρες, θα ήταν τελείως διαφορετικά κατανεμμένες αν αυτά τα κόμματα κατέβαιναν ξεχωριστά.

Το ζήτημα βέβαια για την αντιπολίτευση δεν είναι να μη γίνουν τελικά εκλογές, αλλά να μη γίνουν με κυβέρνηση Μπερλουσκόνι. Η ιταλική αντιπολίτευση θα επιδιώξει δηλαδή να οδηγήσει τον Μπερλουσκόνι σε εκλογές με τέτοιες ρυθμίσεις, ώστε να αποδυναμώνεται η κυριαρχία του στην τηλεόραση. Αυτό είναι το νόημα μιας άλλης μεταβατικής ή υπηρεσιακής κυβέρνησης που προωθεί ο Σκάλφαρο.

Αλλά οι περιπέτειες της Ιταλίας και της Ευρώπης δεν τελειώνουν εδώ. Η ευρωπαϊκή πορεία της Ιταλίας δεν μπαίνει σε αμφισβήτηση μόνο από το πρώην ΚΚΙ. Το πρώην ΚΚΙ είναι ο κύριος κίνδυνος, όμως ένας άλλος μεγάλος κίνδυνος βρίσκεται μέσα στο ίδιο το κυβερνητικό μέτωπο Μπερλουσκόνι. Πρόκειται για τον τελευταίο σύμμαχο που έμεινε στον Μπερλουσκόνι, το Φίνι.

Ο Φίνι είναι εκφραστής των πιο αντιδραστικών τμημάτων του ιταλικού μονοπώλιου, δηλαδή των δυνάμεων του ιταλικού εθνικισμού, που είναι ακόμα πιο αντιευρωπαϊκές απ' ό,τι οι αντίστοιχες εθνικιστικές δυνάμεις μέσα στο γαλλικό κυβερνητικό στρατόπεδο.

Το ότι ο Μπερλουσκόνι υποχρεώθηκε σε μέτωπο με το Φίνι για να μην έρθουν στην εξουσία οι φιλορώσοι δείχνει τα απελπιστικά στενά περιθώρια για μια ευρωπαϊκή πορεία της Ιταλίας.

Ο Φίνι είναι ο πρώτος κυβερνητικός παράγοντας σε χώρα του σκληρού ευρωπαϊκού πυρήνα που έβαλε ζήτημα ιταλικής επέκτασης με συγκεκριμένο και πρακτικό τρόπο προβάλλοντας εδαφικές διεκδικήσεις απέναντι στη Σλοβενία.

Δεν είναι τυχαίο το ότι ο Φίνι είναι ο μοναδικός υπερασπιστής της ελληνικής θέσης στο μακεδονικό και ο μοναδικός υποτιθέμενος Ευρωπαίος που επιχείρησε μέτωπο με τη Σερβία. Χάρη σ' αυτήν την ολοκληρωμένη φασιστική του φυσιογνωμία τα ελληνικά ΜΜΕ δε συγκεντρώνουν πια τα πυρά τους στο Φίνι, αλλά στον Μπερλουσκόνι, δεν κατηγορούν δηλαδή τον Μπερλουσκόνι ότι έχει σύμμαχο το Φίνι, αλλά το αντίστροφο.

Απ' ό,τι φαίνεται οι ιταλοί σοσιαλφασίστες θα χαίρονταν να έχουν σα συνεταίρο τους το Φίνι σε μια κυβέρνηση αντιευρωπαϊκής κατεύθυνσης, καλυμμένης εννοείται κάτω από τον πιο έντονο φιλοευρωπαϊσμό. Γιατί, όπως και να το κάνουμε, η Ιταλία δεν είναι Ελλάδα. Το ιταλικό μονοπώλιο δεν μπορεί να λειτουργήσει στην κύρια πλευρά του αντιευρωπαϊκά, όμως υπάρχουν πια οι πολιτικοί όροι για να κινηθεί αποσπασματικά σε μια Ευρώπη δίχως ραχοκοκκαλιά.

Αυτή η κατάσταση θα μπορούσε να είναι καλή αν υπήρχε ένα επαναστατικό λαϊκό ρεύμα στην Ευρώπη. Γιατί η ευρωπαϊκή αποσάθρωση δεν οφείλεται στους σοσιαλφασίστες. Οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες είναι παντού ο εξωτερικός παράγοντας, αν και ο καταλυτικός εξωτερικός παράγοντας. Η αποσάθρωση είναι η βαθιά και αζεπέραστη κρίση του δυτικού ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου. Στην Ιταλία αυτή η κρίση παίρνει ανοιχτή πολιτική μορφή ακριβώς γιατί εδώ το μονοπώλιο δένεται με τον πιο διεφθαρμένο κρατικό μηχανισμό και συντρίβεται πιο νωρίς από αλλού.

Η επιχείρηση "καθαρά χέρια" δεν ήταν μια παράξενη πράξη. Ήδη η βιομηχανική αστική τάξη της Ιταλίας υπέφερε από τα βαριά δεσμά της κρατικο-κομματικής διαφθοράς. Το λάθος της ήταν ότι δέχτηκε να ξεκινήσει την επιχείρηση "καθαρά χέρια" επειδή νόμιζε πως η Ρωσία είχε πεθάνει (συνέντευξη του Χριστιανοδημοκράτη Σένι, βασικού εμψυχωτή της ιταλικής "κάθαρσης" στη Monde πριν 2 περίπου χρόνια, την οποία έχει αναφέρει η Ν. Ανατολή σε παλιότερο άρθρο της) και ότι, κατά συνέπεια, το ιταλικό πολιτικό σύστημα δεν κινδύνευε από το πρώην ΚΚΙ.

Τέτοια λάθη όμως πληρώνονται. Η γριά πόρνη της διαφθοράς, της ίντριγκας και της διπροσωπίας, το ησούιτικο πρώην ΚΚΙ, θα χορέψει τώρα καλά με τα σχετικά άπειρα τερατάκια που γέννησε το παρακμασμένο ιταλικό πολιτικό σύστημα, τα κόμματα του Μπόσι και του Φίνι.

Από δω και μπρος τη γειτονική μας χώρα μπορεί να σώσει μόνο η βγαλμένη μέσα από τα βάσανα του φασισμού δημοκρατική πείρα του ιταλικού λαού.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΗΣ ΟΣΥΠΑ

Ο Λαλιώτης επέτρεψε τελικά την έναρξη της κατασκευής του αεροδρομίου των Σπάτων από το γερμανικό όμιλο Hochtief AG, αφού εξασφάλισε ότι το 55% των μετοχών και το μάντζεμντ θα ταΐσει το ελληνικό Δημόσιο και ότι τον έλεγχο του νέου αεροδρομίου θα έχει το σοσιαλφασιστικό συνδικάτο των εργαζομένων στην Υπηρεσία της Πολιτικής Αεροπορίας, η ΟΣΥΠΑ (Ομοσπονδία Σωματείων της Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας). Αυτή η «νίκη» για την οποία κομπάζουν Παπανδρέου-Λαλιώτης ήταν αποτέλεσμα του σαμποτάζ που για καιρό εφάρμοσε ο Λαλιώτης με την αποφασιστική του άρνηση να κυρώσει την αρχική σύμβαση, η οποία υπογράφηκε από το Μάνο και το γερμανικό όμιλο, και ταυτόχρονα αποτέλεσμα της πρόσφατης απεργίας της ΟΣΥΠΑ.

Η απεργία αυτή, που είχε σαν κύριο αίτημα τη μη συμμετοχή ιδιωτών στην κατασκευή του αεροδρομίου, κηρύχτηκε και καθοδηγήθηκε από τη σοσιαλφασιστική συνδικαλιστική ηγεσία της ΟΣΥΠΑ και είχε σα στόχο τη διατήρηση του ελέγχου των αερομεταφορών από το σοσιαλφασιστικό κράτος Παπανδρέου-Λαλιώτη με την επιβολή δυσμενών όρων στο ευρωπαϊκό κεφάλαιο που ανέλαβε την κατασκευή του. Η απεργία αυτή τόσο στο αίτημα όσο και στη μορφή έμοιαζε με τις σοσιαλφασιστικές απεργίες των ΔΕΚΟ, με πιο φανατικό υποστηρικτή το ψευτοΚΚΕ.

Σύμφωνα με δήλωση του γενικού γραμματέα της ΟΣΥΠΑ, το 60% της οποίας ελέγχεται από το ΠΑΣΟΚ: «Η υπόθεση Σπάτα είναι αδιαμφισβήτητη πολλαπλό σκάνδαλο. Οι επιπτώσεις θα είναι τραγικές για την χώρα και τους εργαζόμενους. Ακόμα και φορείς εκτός ΥΠΑ θα αισθανθούν τι θα πει ιδιωτικό αεροδρόμιο... Τα προβλήματα της ΥΠΑ αφορούν όλους τους εργαζόμενους, όλους τους πολίτες της χώρας. Το ίδιο ισχύει για τον ΟΤΕ, τη ΔΕΗ, τα ναυπηγεία κτλ. Η λύση των προβλημάτων θα είναι ευκολότερη αν κατανοηθεί ότι όλοι είμαστε ιδιοκτήτες όλων των κρατικών επιχειρήσεων» (Ριζοσπάστης, 14/12).

Πρόκειται για το αναμύσημα της καραμέλας του εθνικού πλούτου, δηλαδή της σοσιαλφασιστικής θεωρίας ότι ο λαός είναι ιδιοκτήτης των κρατικών επιχειρήσεων και η ιδιωτικοποίηση αποτελεί παράνομη αρπαγή της λαϊκής περιουσίας. Αυτή είναι μια τέλεια αντιστροφή της πραγματικότητας και του μαρξισμού, αφού η κρατική επιχείρηση είναι μια καπιταλιστική επιχείρηση που αποτελεί συλλογική ιδιοκτησία της άρχουσας τάξης. Η ιδιωτικοποίησή της ή ενός μέρους της δεν είναι παρά μια μοιρασιά μέσα στην οικογένεια των εκμεταλλευτών και των καταπιεστών του λαού. Συνεπώς δεν μπορεί να στηριχθεί λαϊκό αίτημα στη βάση της άποψης ότι «όλοι είμαστε ιδιοκτήτες των κρατικών επιχειρήσεων». Αυτή είναι μια αντιδραστική θεωρία που ανακάλυψε ο σοσιαλφασισμός για να χρησιμοποιήσει τα κινήματα στις ΔΕΚΟ για τη διατήρηση της εξουσίας του στο κράτος και που επιστρατεύτηκε ξανά

μπροστά στην απειλητική για την εξουσία αυτή παρουσία του ευρωπαϊκού κεφαλαίου.

Σύμφωνα με τον πρόεδρο της ΟΣΥΠΑ Αλεβιζόπουλο, «με τα κέρδη που προέρχονται από τα αποδοτικά τέλη και το σπατάσημο μπορούμε μόνοι μας να κατασκευάσουμε το αεροδρόμιο στα Σπάτα» (Ελ. Τύπος, 13/12). Πάνω σ' αυτή την εικασία στηρίζεται η δημόσια κατασκευή του αεροδρομίου των Σπάτων, η οποία είναι μεγάλο ψέμα, γιατί από τη μια αυτά τα κεφάλαια μόνα τους δεν αρκούν και από την άλλη το σπατάσημο διοχετεύεται στην Ολυμπιακή, η οποία δεν αποδίδει όπως θα έπρεπε τα χρήματα που εισπράττει. Το αίτημα για δημόσια κατασκευή του αεροδρομίου με αυτά τα δεδομένα, αίτημα που έχει υποστηριχθεί στο παρελθόν από το Λαλιώτη, είναι ουσιαστικά αίτημα για τη μη κατασκευή του, που ήταν και η βαθύτερη επιθυμία του σοσιαλφασισμού, όπως πολύ χαρακτηριστικά τονίζει η δήλωση του Χαλβατζή, μέλους του Π.Γ. της Κ.Ε. του ψευτοΚΚΕ: «Με την απόφαση για τα Σπάτα επιβεβαιώνεται ότι το γερμανικό κεφάλαιο είναι κυρίαρχο και επιβάλλει τις θελήσεις του. Με την ανάθεση αυτή η κυβέρνηση εκχωρεί εθνικό πλούτο και κυριαρχικά δικαιώματα για ένα έργο που δεν είναι απαραίτητο για τη χώρα, αλλά είναι αναγκαίο για την Ευρωπαϊκή Ένωση και τα συμφέροντά της» (Ρ. 24/12). Μόνο ένα τόσο πραχτόριο κόμμα σαν το ψευτοΚΚΕ θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι το αεροδρόμιο των Σπάτων δεν είναι απαραίτητο για τη χώρα, όταν οι ανάγκες της χώρας εξυπηρετούνται από το Ελληνικό, ένα αεροδρόμιο πιο μικρό και πιο ξεπερασμένο από αυτό μιας μικρής επαρχιακής πόλης του Βελγίου.

Όμως η αποτροπή της κατασκευής του αεροδρομίου ήταν σχεδόν αδύνατη, γι' αυτό και η απεργία χρησιμοποιήθηκε σα μοχλός πίεσης προς τη Hochtief AG, που είχε εμπλακεί στη διαδικασία των διαπραγματεύσεων με το ΥΠΕΧΩΔΕ, για να δεχτεί τους όρους Λαλιώτη.

Το δεύτερο αίτημα της ΟΣΥΠΑ ήταν όχι μόνο να μη χάσουν τη δουλειά τους οι υπάλληλοι (άλλωστε είχαν τη διαβεβαίωση του Λαλιώτη γι' αυτό), αλλά να εργαστούν στην ειδικότητα τους, μέσα στην Αθήνα, δηλαδή στο αεροδρόμιο των Σπάτων. Ο πρόεδρος της ΟΣΥΠΑ Αλεβιζόπουλος λέει χαρακτηριστικά ότι «οι 800 υπάλληλοι της ΥΠΑ δεν είναι διατεθειμένοι να μεταναστεύουν σε περιφερειακά αεροδρόμια -κάτι που θα είχε ως συνέπεια τη μετανάστευσή τους από την Αθήνα» (Κ. 28/12). Δηλαδή το αίτημα της απεργίας δεν ήταν «όχι στις απολύσεις», αλλά «πρόσληψη του υπάρχοντος προσωπικού στο αεροδρόμιο των Σπάτων» (!) Γιατί η Hochtief θα πρέπει τώρα να παραλάβει το αεροδρόμιο μαζί με το συνδικάτο της ΟΣΥΠΑ, το οποίο περιλαμβάνει 16 κλάδους εργαζομένων, και αυτούς ακριβώς που είναι επιφορτισμένοι με τη λειτουργία και την ασφάλεια του αεροδρομίου (25/12, Βήμα). Δηλαδή θα πρέπει όποτε θέλει κάτι η Hochtief και δεν το θέλει η ΟΣΥ-

ΠΑ να μπορεί η τελευταία να παραλύει όλο το αεροδρόμιο. Είναι ενδεικτικό ότι οι ελεγκτές της εναέριας κυκλοφορίας, που δεν ανήκουν στην ΟΣΥΠΑ, δε συμμετείχαν καθόλου σ' αυτή την απεργία και εργάστηκαν κανονικά.

Ο υπουργός Μεταφορών Τσούρας δε φάνηκε να κατανοεί καθόλου τους απεργούς στις επανειλημμένες συναντήσεις τους και δε δέχτηκε τα αιτήματά τους. Χρειάστηκε η ωμή επέμβαση του Λαλιώτη σε ένα θέμα που ήταν καθαρά έξω από την αρμοδιότητά του για να λυθεί η κρίση. Συγκεκριμένα, στη σχετική συνάντηση που αποφασίστηκε από το Λαλιώτη και στην οποία απλά παραβρέθηκε ο Τσούρας, ο Λαλιώτης δήλωσε στα μέλη της Ομοσπονδίας ότι «το ελληνικό δημόσιο διατηρεί την απόλυτη πλειοψηφία και τα κυριαρχικά δικαιώματα του αεροδρομίου στα Σπάτα. Το κράτος θα κατέχει το 55%. Για την επάνδρωση του νέου μεγάλου αερολιμένα θα έχουν προτεραιότητα οι υπάλληλοι της σημερινής Υπηρεσίας της Πολιτικής Αεροπορίας (Ελ. Τύπος, 29/12). Έτσι έληξε νικηφόρα για το σοσιαλφασισμό αυτή η απεργία, που έγινε τις παραμονές των Χριστουγέννων, 23/12, και της Πρωτοχρονιάς, 29/12, και κράτησε δύο μέρες, αρκετές για να αποκαλυφθεί ο φασιστικός της χαρακτήρας.

Η απεργία αυτή εφάρμοσε τη γνωστή μέθοδο της πολιτικής ομηρείας του λαού, που έχει εφαρμοστεί κατά κόρον στις ξεκομμένες από το λαό σοσιαλφασιστικές απεργίες. Έγινε ακριβώς τις ημέρες που θα προκαλούσε τη μεγαλύτερη ταλαιπωρία στους ανθρώπους που ήθελαν να ταξιδέψουν, οι οποίοι δεν ήταν μόνο Έλληνες που κατευθύνονταν στο εξωτερικό, αλλά και ξένοι που ταξίδεψαν στην Ελλάδα, με αποτέλεσμα να προκαλέσει μεγάλη ζημιά και στον ελληνικό τουρισμό και να συναντήσει την αντίδραση των μεγάλων ξενοδοχειακών οργανώσεων της χώρας (Ελ. Τύπος, 24/12).

Σ' αυτή την απεργία οι σοσιαλφασιστές συνδικαλιστές της ΟΣΥΠΑ εμβάθυναν αυτή την τακτική, με αποτέλεσμα να κινδυνεύσουν ανθρώπινες ζωές. Συγκεκριμένα, με την έναρξη της απεργίας οι εργαζόμενοι αφαίρεσαν τη λειτουργία του χειρισμού των φώτων, που ανήκει, σύμφωνα με τις διεθνείς συμβάσεις, αποκλειστικά στους ελεγκτές της εναέριας κυκλοφορίας, το μοναδικό κλάδο που δεν απήργησε, και στον πύργο ελέγχου και άρχισαν να «παίζουν με τα φώτα». Δηλαδή άναβαν τα φώτα των διαδρόμων προσγειώσεως μόνο στις πτήσεις που θεωρούσαν νόμιμες και ήταν υποχρεωμένοι να εξυπηρετούν με προσωπικό ασφαλείας, ενώ στις πτήσεις που χαρακτήρισαν «παράνομες» τα έβηναν. Κατά τη διάρκεια μιας απεργίας οι εργαζόμενοι έχουν πράγματι το δικαίωμα να μην εξυπηρετούν όλες τις πτήσεις, αλλά μόνο ορισμένες, σύμφωνα με το Νόμο. Τα φώτα όμως των αεροδρομίων δε σβήνουν ποτέ εν καιρώ ειρήνης, σύμφωνα επίσης με το Νόμο, αλλά και με τους διεθνείς κανόνες ασφαλείας (Καθημερινή, 24/12). Η πρακτική αυτή ανάγκασε αεροσκάφη που εί-

χαν φθάσει στο αεροδρόμιο και με σοβαρό πρόβλημα έλλειψης καυσίμων να κάνουν κύκλους στον αέρα, αφού δεν μπορούσαν να προσγειωθούν είτε να γυρίσουν πίσω στον τόπο της αφετηρίας τους.

Το πιο ακραίο περιστατικό ήταν το κλείσιμο των φώτων ακριβώς κατά τη στιγμή της προσγειώσεως ενός αεροσκάφους των «Αυστριακών αερογραμμών», που ανάγκασε πιλότο και επιβάτες να αντιμετωπίσουν σοβαρό κίνδυνο. Η ξένη αεροπορική εταιρία κατέθεσε μήνυση κατά των υπευθύνων της ΟΣΥΠΑ και ο ηλεκτρολόγος βάρδιας Νέοφυτος Αργυρίου οδηγήθηκε στον εισαγγελέα με βαρύτατες κατηγορίες (Ελ. Τύπος, 24/12).

Η αθώωση του Αργυρίου μπήκε ύστερα από αυτό στον κατάλογο των αιτημάτων της ΟΣΥΠΑ. Ο σοσιαλφασισμός είναι έτοιμος να θρηνήσει ζωές και να ενθαρρύνει ασυνείδητες εγκληματικές συμπεριφορές όταν κρίνονται ζητήματα εξουσίας.

Τα ραδιοβοηθήματα, που αποτελούν μια από τις κύριες «πηγές» πληροφοριών για τους πιλότους, δε λειτούργησαν και παρατηρήθηκαν παρεμβολές από ραδιοφωνικό σταθμό στη συχνότητα του πύργου ελέγχου, που βρισκόταν επίσης υπό τον έλεγχο των απεργών, με αποτέλεσμα οι κυβερνήτες των αεροσκαφών, αντί να ακούν τις οδηγίες του πύργου, να ακούν μουζούκια και ρεμπέτικα!

Τέλος, στην Κρήτη, συνδικαλιστής ηλεκτρολόγος, την ώρα της βάρδιας του και στα πλαίσια της απεργίας, πήρε από τον πύργο ελέγχου του αεροδρομίου τον τηλεχειρισμό του φωτισμού των αεροδιαδρόμων, με αποτέλεσμα οι αρμόδιοι ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας να μην μπορούν να κατευθύνουν τις προσγειώσεις και απογειώσεις των αεροσκαφών. Ο α-

ερολιμενάρχης ηρακλείου Πετμεζάκης λέει: «Προσπάθησα να τον πείσω ότι αυτό δεν είναι σωστό, αλλά όπως φάνηκε ήταν μια ενέργεια στα πλαίσια της απεργίας». Αστυνομικοί κατέφθασαν στο αεροδρόμιο για να τον συλλάβουν, αλλά, όπως είπε ο Πετμεζάκης: «δεν τράβηξα τα πράγματα, επειδή χθες δεν υπήρχαν πτήσεις (Ελ. Τύπος, 24/12). Προφανώς ο αερολιμενάρχης δεν ήθελε να βρεθεί στο στόχαστρο της ΟΣΥΠΑ και είχε μάθει να αποδέχεται κάποιες ασυνήθιστες «ενέργειες στα πλαίσια της απεργίας». Όλα αυτά αναφέρονται σαν ενδεικτικά στοιχεία για τις μεθόδους που ακολουθούν οι σοσιαλφασιστικές ηγεσίες των συνδικάτων στις απεργίες τους για να πετύχουν τους στόχους του μπλοκ και για τον τρόπο που διαπαιδαγωγούν τους εργαζόμενους. Αυτές οι απεργίες δεν έχουν καμία σχέση ούτε ως προς τα αιτήματα ούτε ως προς τη μορφή με τις πραγματικές απεργίες της εργατικής τάξης για την καλύτερη των συνθηκών επιβίωσης του λαού και την πρόοδο της χώρας. Οι πραγματικές απεργίες σέβονται και βρίσκουν την ενότητα με το λαό, αφού στόχος τους είναι η αστική τάξη και το κράτος της και όχι ο εκβιασμός και η ταλαιπωρία των πολιτών. Αν ο Πρωτόπαπας της ΓΣΕΕ δεν υποστήριξε την απεργία αυτή το έκανε γιατί απομονώθηκε απ' την κοινή γνώμη.

Οι σοσιαλφασιστικές απεργίες δεν υπηρετούν ούτε το λαό ούτε τους εργαζόμενους, αλλά δίνουν τη μάχη ενάντια στο ευρωπαϊκό κεφάλαιο για να μπορέσουν να υποτάξουν την χώρα στα πολεμικά σχέδια της ρώσικης υπερδύναμης.

Πρέπει οι εργάτες και οι εργαζόμενοι να απαλλαγούν από το θανάσιμο εναγκαλισμό του σοσιαλφασιστικού συνδικαλισμού και να παλέψουν για τη δικιά τους ταξική οργάνωση από τη δικιά τους θεωρία.

ΟΙ ΠΡΩΗΝ ΣΕΠΙΤΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ

Το σοσιαλφασιστικό κράτος του ΠΑΣΟΚ έχει καταδικάσει χιλιάδες οικογένειες πρώην ΣΕΠιτών στην πείνα, αφού δεν έχει καταβάλει ακόμα τις ελάχιστες αποζημιώσεις για τις οποίες είχε δεσμευθεί. Στις 20/12 οι πρώην ΣΕΠίτες πραγματοποίησαν πορεία τιμώντας τη μνήμη του συναδέλφου τους που έπεσε νεκρός στα επεισόδια με τα ΜΑΤ στα αμαξοστάσια.

Στο περιθώριο αυτής της εκδήλωσης οι εκπρόσωποι των πρώην ΣΕΠιτών έκαναν δηλώσεις για τα οικονομικά τους αιτήματα: «Ζητάμε εδώ κι ένα χρόνο τα δεδουλευμένα μας ύψους 1,9 δις», είπε ο πρόεδρος του ΠανΣΕΠικού Συλλόγου Καλογεράς. «Είμαστε σε απόγνωση, πάμε για μαύρα Χριστούγεννα», ενώ ο εκπρόσωπος των πολυτέκνων Γιάννης Πανουσόπουλος δήλωσε: «Χίλιες πολύτεκνες οικογένειες με 6.500 παιδιά είναι εξοντωμένοι από την ανάληψη πολιτική του ΟΑΣΑ. Δε ζητάμε χάρη από κανέναν, απαιτούμε τα χρήματα για τα οποία έχουμε εργαστεί και μας οφείλουν από το 1992. Δεν

υποχωρούμε» (Ελ. Τύπος, 21/12).

Εν τω μεταξύ, 40 πρώην ΣΕΠίτες έχουν καταθέσει προσφυγή στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, με την οποία ζητούν αποζημίωση από το ελληνικό κράτος από 100 έως 150 εκατομμύρια δραχμές ο καθένας και δικαίωμα να κυκλοφορούν λεωφορείο βάσει των συμφωνιών που είχαν υπογράψει με την κυβέρνηση της Ν.Δ. Ζητούν δηλαδή μέσω της δικαστικής οδού να ικανοποιηθούν τα αιτήματα του αγώνα που είχαν ξεκινήσει με τις καταλήψεις των αμαξοστασίων και έπνιξε στο αίμα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ.

Η προσφυγή αυτή έγινε καταρχήν δεκτή από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία με απαντητική της επιστολή δέχεται να ξεκινήσει προκαταρκτική εξέταση του θέματος (Αδέσμευτος Τύπος, 27/12).

Πρόκειται για δημοκρατική αντίσταση ενός κομματιού του λαού που ένιωσε τη βία του σοσιαλφασισμού στο πετσί του και συνεχίζει να παλεύει για τα δίκαια αιτήματά του.

Ο ΠΛΑΣΙΕ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ, ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΚΑΙ Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ

Τους τελευταίους δυο μήνες η ρώσικη διπλωματία, με τη βοήθεια της ακραίας υφεσιακής γραμμής των Αμερικάνων και των ρωσόδουλων πραχτόρων στη χώρα μας, έχει αποδουθεί σε μια χεράστια προσπάθεια για τη σύμπληξη του "ορθόδοξου τόξου" στην περιοχή των Βαλκανίων και για την όσο το δυνατό επισημοποίησή του. Σ' αυτή την κατεύθυνση εντάσσονται οι διεθνείς πιέσεις στον Γκλιγκόροφ αμέσως με-τά τις εκλογές στη Δημοκρατία της Μακεδονίας, η παρέμβαση του Κωνσταντόπουλου με την επίσκεψή του στην ίδια χώρα και η πρόταση Μιλόσεβιτς για Συνομοσπονδία Ελλάδας-Σερβίας-Μακεδονίας. Πρόκειται για τρεις κινήσεις με τον ίδιο, ουσιαστικά, στόχο, και δεν είναι καθόλου τυχαίο που έγιναν σχεδόν το ίδιο χρονικό διάστημα.

Η "ΤΡΙΠΛΗ ΟΝΟΜΑΣΙΑ" ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ

Να πάρουμε όμως τα πράγματα με τη σειρά. Εδώ και πολύ καιρό η ελληνική θέση στο ζήτημα έχει συμπυκνωθεί στο λεγόμενο "μικρό πακέτο". Αυτό προβλέπει αλλαγή στο Σύνταγμα και στη σημαία με ταυτόχρονη άρση του εμπάργκο, ενώ το ζήτημα του ονόματος θα εκκρεμεί. Η εκκρεμότητα του ονόματος συμφέρει τη Ρωσία, γιατί έτσι θα μπορεί ν' ασκεί μέσω της Ελλάδας συνεχώς πιέσεις, με πρόσχημα το όνομα, για να βάζει τη Μακεδονία όλο και πιο βαθιά στο "ορθόδοξο τόξο". Παραλλαγή της θέσης αυτής είναι η λεγόμενη "τριπλή ονομασία". Σύμφωνα μ' αυτήν, η Δημ. της Μακεδονίας θα χρησιμοποιεί το συνταγματικό της όνομα, η Ελλάδα θα αναφέρεται σ' αυτήν με το όνομα "Δημοκρατία των Σκοπίων", ενώ στις διεθνείς σχέσεις και στους διεθνείς οργανισμούς θα χρησιμοποιείται κάποιο τρίτο όνομα, πιθανότατα το "Δημοκρατία της Νέας Μακεδονίας".

Η "τριπλή ονομασία" πάλι συμφέρει τη ρώσικη πολιτική, γιατί η διάχυση αυτή του ονόματος ενός έθνους αναιρεί στην πράξη την ίδια την ύπαρξη αυτού του έθνους. Και είναι γνωστό ότι η διεθνώς κατοχυρωμένη "ανυπαρξία" ενός έθνους το καθιστά εύλωτο σε κάθε είδους πιέσεις από μια υπερδύναμη.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΝΙΜΙΤΣ

Δεν είναι η πρώτη φορά που έκανε την εμφάνισή του ο απεσταλμένος του Κλίντον στο Μακεδονικό, ο Μάθιου Νίμιτς. Προτού έρθει στην Ελλάδα και τη Μακεδονία για να πλασάρει τη γραμμή της "τριπλής ονομασίας", είχε διαβουλευθεί με τον Πίτερ Τάρνοφ, τον υφυπουργό Πολιτικών Υποθέσεων του Στέιτ Ντιπάρτμεντ και άλλους αξιωματούχους του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας.

Στις 15 του Δεκέμβρη είχε πολύωρες συνομιλίες με τον Παπούλια και 45λεπτη συνομιλία με τον Παπανδρέου για όλες τις πτυχές του θέματος, μετά από τις οποίες έκανε μακροσκελείς όσο και α-

ποκαλυπτικές, για τη θέση της ελληνικής κυβέρνησης, δηλώσεις. Το ένα ζήτημα αφορούσε στο όνομα: «*Το θέμα του ονόματος είναι θεμελιώδες και βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο τραπέζι των συνομιλιών*» (Ελευθεροτυπία, 16/12). Το δεύτερο, και ίσως πιο ουσιαστικό, είναι ότι αποκάλυψε πως η ελληνική κυβέρνηση υποστηρίζει την πρόταση Βανς για την τριπλή ονομασία: «*Η κυβέρνηση έχει δώσει με έντονο τρόπο τη θέση της. Δεν είναι μυστικό η θέση της ελληνικής κυβέρνησης*» (στο ίδιο). Άλλωστε, λίγο αργότερα τη θέση αυτή επιβεβαίωσε κι ο υφυπουργός Εξωτερικών. Όπως γράφει και η Καθημερινή της ίδιας μέρας, την τριπλή ονομασία «*έχει αποδεχθεί η Αθήνα, προβάλλοντας κυρίως το επιχείρημα ότι η απόφαση 817 του Συμβουλίου Ασφαλείας καλεί για διαπραγματεύσεις προς καθορισμό οριστικής ονομασίας, αποδεκτής και από τα δύο μέρη*». Δεν είναι περιττό να σημειώσουμε εδώ για άλλη μια φορά πως ο Παπανδρέου εφαρμόζει τη γνωστή ρώσικη ταχτική: να μη φαίνεται πως κάνει ο ίδιος την πρόταση που συμφέρει τη Ρωσία, αλλά ν' αφήνει τη Δύση να τη διατυπώνει. Πάντα ό,τι κάνει πρέπει να φαίνεται φιλοδυτικό και ότι προκύπτει μετά από πρωτοβουλία των δυτικών.

Στις 16/12 ο Νίμιτς συναντήθηκε, εκτός από τον πρωθυπουργό Μπράνκο Τσερβενκόφσκι και τον υφυπουργό Εξωτερικών Στέβο Τσερβενκόφσκι, για δυο ώρες με τον Γκλιγκόροφ και του μετέφερε, ταυτόχρονα με τη θέση Παπανδρέου, επιστολή του Κλίντον. Στις προτάσεις όμως που μετέφερε εισέπραξε ένα παγερό "όχι", ενώ ο Γκλιγκόροφ του μετέφερε τη γνωστή πρόταση της διπλής ονομασίας. Μερικοί αναλυτές λένε ότι η απορριπτική στάση του εξηγείται από τη σοβαρή πιθανότητα να καταδικαστεί το ελληνικό εμπάργκο από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο στη δίκη που θα διεξαχθεί το Φλεβάρη, μετά από την προσφυγή της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Πάντως, όποια και να 'ναι η εξήγηση, η ουσία είναι ότι, παρά τις σοβαρές υποχωρήσεις που έχει κάνει μέχρι τώρα ο Γκλιγκόροφ απέναντι στην πολιτική του "ορθόδοξου τόξου" (έχουμε γράψει σχετικά πρόσφατα γι' αυτές), κρατάει αντιστάσεις λόγω του φιλοευρωπαϊσμού του, αντιστάσεις οι οποίες δυσκολεύουν τη ρώσικη στρατηγική της περιοχής και την απορρόφηση της χώρας του από το τόξο αυτό.

Και δυο λόγια για τους "υπερπατριώτες" μας. Ο Παπαθεμελής, σε συνέντευξή του στην εφημερίδα Μακεδονία (18/12), αφού χτυπάει τη γραμμή Πάγκαλου να κλείσει στα γρήγορα το Μακεδονικό, επιτίθεται κατά της "τριπλής ονομασίας" ως εξής: «*προοπτική αναγνώρισης των Σκοπίων εκ μέρους της Ελλάδας με όνομα στο οποίο θα περιλαμβάνεται η λέξη Μακεδονία* αποτελεί επιλογή των αντιπάλων, των εχθρών του Ελληνισμού. Όσο κυβερνάει ο

Ανδρέας Παπανδρέου δε θα συμβεί αυτό το πράγμα».

Είστε βαθιά νυχτωμένος κύριε Παπαθεμελής και λοιποί εθνικιστές! Ο εθνικισμός" σας δε φτάνει μέχρι την καταγγελία του Παπανδρέου, και γι' αυτό είναι κάλπικος!

Η ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Το ίδιο ακριβώς διάστημα ο πρόεδρος του Συνασπισμού προωθεί στην πράξη το "ορθόδοξο τόξο" στα Βαλκάνια λειτουργώντας ως άτυπος υφυπουργός Εξωτερικών της χώρας και σε άμεση συνεννόηση και επικοινωνία με το υπουργείο Εξωτερικών και τον Παπούλια. Όπως γράφει ο Αδέσμευτος Τύπος (29/11), «*κύκλοι του ΣΥΝ χαρακτηρίζουν αυτές τις διαβουλεύσεις με το ΥΠΕΞ ως άτυπη λειτουργία στην πράξη του Συμβουλίου Εξωτερικής Πολιτικής, τη σύσταση του οποίου πρότεινε ο Νίκος Κωνσταντόπουλος στον Ανδρέα Παπανδρέου και στον Κάρολο Παπούλια με επιστολή του την περασμένη Παρασκευή*».

Μέσο προώθησης της ρώσικης πολιτικής του είναι μια σειρά ταξιδιών που εγκαίνιασε κάνοντας αρχή με την Αλβανία και συνεχίζοντας με Βουλγαρία, Σερβία, Μαυροβούνι, Μακεδονία και αργότερα Ρουμανία και Τουρκία. Στη βάση της πολιτικής του βρίσκεται η θεωρία για «*επαναπροσδιορισμό της εξωτερικής μας πολιτικής*», όπως ο ίδιος δηλώνει (11/11). Ο Κωνσταντόπουλος κάνει ό,τι δεν μπορεί να κάνει ανοιχτά ο Παπανδρέου: με βάση το πρόσχημα ότι «*η Ελλάδα δε θα μπορέσει να υπερασπιστεί σωστά τα εθνικά συμφέροντα ούτε να παίξει τον ξεχωριστό ρόλο στα Βαλκάνια όσο επικρατούν συνθήκες απομόνωσης, εχθρικού κλίματος στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή κηδεμόνευσης από πλευράς ΗΠΑ*», περιοδεύει στις βαλκανικές πρωτεύουσες για να κλείσει το "ορθόδοξο τόξο", κάνοντας το φίλο στους Αλβανούς και στους Μακεδόνες, και να τους διπλωμάσει στη ρώσικη γραμμή. Τώρα ανακάλυψε ο Κωνσταντόπουλος την απομόνωση; Μήπως αυτοί δεν τη δημιούργησαν με τα χιτλερικά συλλαγήρια και τον αφιονισμό των μαζών; Αλλά βέβαια, τώρα έχουν αλλάξει τα δεδομένα. Τώρα είναι η ώρα της απορρόφησης.

Ο λύκος όμως μόνο την προβιά του μπορεί ν' αλλάξει: «*Στόχος των συνομιλιών θα πρέπει να είναι η εγκατάλειψη συμβόλων και επίμαχων συνταγματικών διατάξεων, καθώς και η αναζήτηση ονομασίας αμοιβαία αποδεκτής*». Έτσι φαίνεται να ταυτίζεται η άποψή του με την άποψη που τελευταία εκφράζει ο Καραμανλής, μόνο που η αφετηρία του καθενός είναι εντελώς διαφορετική, άσχετα αν αυτό που λέει τώρα ο Καραμανλής αντικειμενικά εξυπηρετεί τη ρώσικη πολιτική στην περιοχή. Γι' αυτό και κάθε φορά που γυρίζει ο Κωνσταντόπουλος από

κάποιο από τα ταξίδια αυτά δεν παραλείπει να τον ενημερώνει. Πάντα η Ρωσία προσέχει να εξασφαλίσει τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση στις θέσεις της...

Για να προσεγγίσει όσο γίνεται πιο "απαλά" Αλβανία και Μακεδονία, ιδίως τη δεύτερη, κάνει λόγο για βαλκανική συνεργασία «*μακριά από άξονες και τόξα*» (Ελευθεροτυπία, 14/11), και προτείνει ένα «*βαλκανικό Ελσίνκι, ή αλλιώς μια βαλκανική ΔΑΣΕ*». Μπορεί κανείς να φανταστεί αυτό το "όραμα" αν στη θέση του βάλει το "ορθόδοξο τόξο". Πρόκειται στην ουσία για μια παραλλαγή του.

Το ταξίδι Κωνσταντόπουλου στη Μακεδονία ήταν φυσικό να βάλει, αρχικά τουλάχιστον, σε υποψίες τους γείτονές μας, καθώς ήταν γνωστές οι παλιές θέσεις του Συνασπισμού στο θέμα. Έτσι, η Νόβα Μακεντόνια χαρακτήρισε αρχικά την επίσκεψη ως παγίδα της ελληνικής κυβέρνησης, που τον αποστέλλει για να κάμψει την αντίσταση των Μακεδόνων. Μια βδομάδα όμως αργότερα (18/12) τόνιζε ότι είναι η πρώτη επίσκεψη που πραγματοποιεί έλληνας πολιτικός, και μάλιστα αρχηγός κόμματος, και πρόσθετε ότι αυτός έχει επικρίνει πολλές φορές την ελληνική κυβέρνηση για την πολιτική της στο Μακεδονικό. Από την άλλη, η εβδομαδιαία εφημερίδα «Πουλς» αναρωτιόταν πώς είναι δυνατό να καλείται η χώρα να συμμετάσχει σε μια "μικρή ΔΑΣΕ" μαζί με την Ελλάδα χωρίς να έχει αναγνωριστεί απ' αυτήν, καθηλωμένη από το εμπάργκο ενάντια της και με το ελληνικό βέτο για την ένταξη της Μακεδονίας στην "κανονική" ΔΑΣΕ.

Τελικά, ο Κωνσταντόπουλος έφτασε εκεί στις 18 του Δεκέμβρη και είχε πολλές συναντήσεις τόσο με στελέχη της κυβέρνησης όσο και με κόμματα και επαγγελματικές οργανώσεις, όχι όμως και με τον ίδιο τον Γκλιγκόροφ, που δεν τον δέχτηκε, εκφράζοντας προφανώς τη γενική εθνική καχυποψία ενάντια σ' αυτόν τον πράχτορα. Η πιο σημαντική συνάντησή του ήταν με τον υφυπουργό Εξωτερικών Στέβο Τσερβενκόφσκι στις 19/12. Οι πιέσεις που άσκησε φάνηκε προς ποια κατεύθυνση ήταν από τις δηλώσεις του στους δημοσιογράφους μετά τη συνάντησή αυτή: «*Το κλίμα εμπιστοσύνης μπορεί να διαμορφωθεί με μια πολιτική αρχών που θα σέβεται και θα στηρίζει την ύπαρξη και την οντότητα των κρατών, το απαραβίαστο των συνόρων, τη μη ανάμιξη στα εσωτερικά των γειτονικών χωρών, την αποδοκμασία όλων εκείνων των ενεργειών που θέτουν σε αμφισβήτηση είτε την ύπαρξη των κρατών είτε τη σταθερότητα των συνόρων*». Νομίζουμε ότι είναι φανερό η "μπηχτή" και ο υπαινιγμός του για τη λεγόμενη εχθρική προπαγάνδα, τα ζητήματα μειονοτήτων και άλλα που υποτίθεται ότι εκπορεύονται από την ηγεσία του γειτονικού μας κράτους. Και τι "προσφέρει" ο Κωνσταντόπουλος; "Απευθείας

διάλογο χωρίς προϋποθέσεις και ανεξάρτητα από τα ελληνικά οικονομικά μέτρα", όπως ονομάζει κομψά το φασιστικό εμπάργκο. Γίνεται όμως συζήτηση σε ισότιμη βάση κάτω από την πίεση του εμπάργκο; Εδώ είναι που αποκαλύπτεται ο Κωνσταντόπουλος.

Και τι κάνει ο Τσερβενκόφσκι; Δέχεται ανεπιφύλακτα την πρότασή του, κατά δήλωση του ίδιου του Κωνσταντόπουλου. Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε αυτό το "ανεπιφύλακτα" πρέπει να μας βάλει σε υποψίες, και δεν μπορούμε να μην το συνδυάσουμε με το ότι ο Στέβο Τσερβενκόφσκι ήταν εκείνος που διαβεβαίωσε τον Τσούρκιν πριν ένα χρόνο ότι η Δ. της Μακεδονίας θέλει **πολιτική** λύση του βοσνιακού, έχει δηλαδή τη ρώσικη θέση.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ

Όταν ο Κωνσταντόπουλος είχε πάει στο Βελιγράδι στις 3 του Δεκέμβρη, είχε συναντηθεί και με το Μιλόσεβιτς. Όπως έγραψαν τότε οι εφημερίδες, ο δεύτερος είχε τότε αναπτύξει στον πρώτο μια πρόταση που είχε κάνει παλιά και στο Μητσοτάκη, χωρίς όμως επιτυχία (Ελευθεροτυπία, 5/12). Η πρόταση αυτή συνίσταται στη συγκρότηση μιας βαλκανικής ομοσπονδίας, στην οποία σε πρώτη φάση θα συμμετάσχουν η Σερβία, η Ελλάδα και η Δημ. της Μακεδονίας. Η πρόταση αυτή προβαλλόταν, τάχα, ως η μόνη λύση που θα έβγαζε τα Βαλκάνια από τη σημερινή κρίση, ενώ ταυτόχρονα θα προωθούσε μέσω της Ελλάδας τη στενότερη συνεργασία με την Ευρωπαϊκή Ένωση (διάβαζε άλωση στην κυριολεξία της ΕΕ) και "θα αντιμετώπιζε τον κίνδυνο εξάπλωσης της τουρκικής επιρροής στην περιοχή". Πρόκειται για παραλλαγή της γνωστής πολιτικής του αντιτούρκικου "ορθόδοξου τόξου", ντυμένης με ευρωπαϊκό και φιλερηνικό μανδύα. Γι' αυτό, σύμφωνα με τους εμπνευστές της πρότασης, θέση στην ομοσπονδία αυτή θα έχει και η Βουλγαρία (ιδιαίτερα μετά την απόλυτη επικράτηση των ρωσόδουλων στις εκλογές), ενώ σε μια επόμενη φάση μπορεί να προσχωρήσει και η Ρουμανία.

Η επίσημη διατύπωση της πρότασης έγινε στη διάρκεια της επίσκεψης Μιλόσεβιτς στην Αθήνα, αλλά ανεπίσημα είχε διατυπωθεί πολύ πριν. Μάλιστα, πολιτικοί παρατηρητές δεν αποκλείουν η ξαφνική επίσκεψη στη Μακεδονία των διεθνών μεσολαβητών Όουεν και Στόλτενμπεργκ στις 17 Δεκέμβρη να σχετίζεται με την έμμεση προώθηση της "λύσης" αυτής από την πλευρά τους. Βέβαια, σε συνέντευξη τύπου που έδωσαν μετά τη συνάντησή τους με τον Γκλιγκόροφ αρνήθηκαν ότι συζήτησαν κάτι τέτοιο μαζί του, όμως παραδέχτηκαν ότι έθεσαν το θέμα των στενότερων οικονομικών δεσμών μεταξύ των πρώην γιουγκοσλαβικών Δημοκρατιών, το οποίο, όπως είπαν, συζήτησαν και με τον ίδιο το Μιλόσεβιτς (Ελευθεροτυπία, 19/12). Δηλαδή δεν είναι Γιάννης, αλλά Γιαννάκης. Άλλωστε, είπαν ότι το πιο σημαντικό που συζήτησαν ήταν οι μελλοντικές γεωστρατηγικές διευθετήσεις σ' ολόκληρη την περιοχή

ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ ΚΑΙ Η ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Η λυσσασμένη επίθεση του ρώσου εισβολέα, που ξεκίνησε την παραμονή της Πρωτοχρονιάς για την κατάληψη της πρωτεύουσας της Τσετσενίας Γκρόζνι, μέχρι αυτή τη στιγμή κατέληξε σε μια ένδοξη αποτυχία: 40.000 ρώσοι στρατιώτες με 800 άντρες των ειδικών δυνάμεων, βαρύνοντες πυροβολικό και εκατοντάδες ταנקς δέχτηκαν ήττα απέναντι σε 13.000 Τσετσένους μαχητές με ελαφρύ οπλισμό γεμάτους από μίσος ενάντια στο ρώσο κατακτητή και πάθος για τη λευτεριά και την ανεξαρτησία της χώρας τους.

Οι αλληπάλληλες ανακοινώσεις της ρώσικης κυβέρνησης ότι το Γκρόζνι καταλήφθηκε διαφεύστηκαν με θόρυβο από την ηρωική αντίσταση των Τσετσένων. Αξιωματούχοι της γειτονικής Ινγκουσετίας δήλωσαν ότι οι ρωσικές δυνάμεις υποχώρησαν από το κέντρο του Γκρόζνι περιμένοντας ενισχύσεις για να επαναλάβουν την επίθεση (*Χέραλντ Τρίμπουν*, 3/1). Σε μια μάχη δρόμο με δρόμο, σώμα με σώμα, σπίτι με σπίτι πολλά μηχανοκίνητα οχήματα και ταנקς

των Ρώσων έχουν καταστραφεί. Γίνεται πραγματικότητα τώρα αυτό στο οποίο ο Ντουντάεφ είχε καλέσει τον Τσετσένικο λαό: «*Το έδαφος πρέπει να καεί κάτω από τα πόδια τους. Είναι ένας πόλεμος μέχρι θανάτου. Η ρώσικη κυβέρνηση δεν άφησε καμιά άλλη επιλογή στο λαό της Τσετσενίας*».

ΤΟ ΥΠΟΥΛΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΡΩΣΩΝ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΩΝ

Όλοι αυτοί που μέσα στη Ρωσία είτε σαν ψευδοΚΚ Ρωσίας (Αντίλοφ) είτε σαν πατριάρχη Αλέξιος Β' καταδικάζουν τη σφαγή των Τσετσένων έχουν αποδεχτεί ότι η Τσετσενία δεν έχει το δικαίωμα στην ανεξαρτησία και ότι είναι τμήμα της Ρωσίας. Κατηγορούν το Γέλτσιν ότι σφάζει σα Δυτικός, ότι την αιματοχυσία τη φέρνει η Δύση, που σφάζει ένα τμήμα του ρώσικου λαού.

Οι στρατηγικοί που παραιτήθηκαν σα διαμαρτυρία ενάντια στη ρωσική εισβολή παραιτήθηκαν σα συνεπείς ρώσοι «πατριώτες», δή-

θεν ενάντια στο δυτικό Γέλτσιν.

Δεν είναι τυχαίο που ο στρατηγός Λεμπέντ (αυτός που είχε δηλώσει ότι η Ρωσία χρειάζεται έναν Πινοςέτ, όπως η Χιλή), αρχηγός της 14ης ρωσικής στρατιάς που διαμέλισε τη Μολδαβία, καταδικάζει την πολιτική του Γέλτσιν στην Τσετσενία (*Εκονόμιστ*, 17/12). Είναι αυτός που απολαμβάνει έναν αυξανόμενο θαυμασμό μέσα στο ρώσικο στρατό.

Όλοι αυτοί όμως συμφωνούν σε ένα πράγμα. Σ' αυτό που ο Γέλτσιν απηύθυνε σα διάγγελμα στις ένοπλες δυνάμεις τα Χριστούγεννα: «*Οι Ρώσοι στρατιώτες υπερασπίζονται την ενότητα της Ρωσίας, καμιά περιοχή δεν έχει το δικαίωμα να φύγει απ' την ομοσπονδία*» (*Καθημερινή*, 28/12).

Όμως αυτή η σφαγή, καθώς και κάθε άλλη που θα ακολουθήσει, θα πρέπει για τους νεοχιτλερικούς της Δούμας να χρεωθεί σε ένα φιλοδυτικό, μια και ο νέος Χίτλερ που θα έρθει μετά το Γέλτσιν και θα βγει μέσα από τη Δούμα θα πρέπει να είναι ένας καθαρός Ρώσος πατριώτης, που θα υπερασπί-

σει ολόκληρη τη Ρωσία απ' τη σατανική Δύση που θέλει να την καταστρέψει. Ο Γέλτσιν έχει αναλάβει μέχρι τότε αυτό το βρόμικο ρόλο, να ελέγξει όλη την περιφέρεια της πρώην ΕΣΣΔ και να πνίξει τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που θα βγουν και να χρεώσει αυτή την πολιτική στη Δύση, ώστε οι χιτλερικοί της Δούμα να βρουν το ζήτημα του «εγγύς εξωτερικού» λυμένο όταν θα έρθουν στο Κρεμλίνο σα διάδοχοι του Γέλτσιν. Αν ο Γέλτσιν «κλείσει» την Τσετσενία, τότε δε θα χρειαστεί στην πρώτη περίοδο της εξουσίας τους οι νεοχιτλερικοί να εκτεθούν σα σφαγείς μπροστά στη Δύση. Γι' αυτό άλλωστε τώρα καταδικάζουν τις σφαγές. Θέλουν να περνούσαν για δημοκράτες. Αν όμως ο Γέλτσιν αποτύχει στην Τσετσενία, θα αναγκαστούν να ξεσκεπάσουν το πρόσωπό τους και να υποστηρίξουν ανοιχτά την εισβολή. Όμως ταυτόχρονα η αντιπολίτευση δε χτυπάει τον Κοζίρεφ, που είναι ο πιο καλός «εξαπατητής» των δυτικών μέσα στο Κρεμλίνο.

Γι' αυτό και ο υπουργός Εξωτερικών Κοζίρεφ μένει στο απυρόβλητο όλης της ρωσικής αντιπολίτευσης. Αυτός έχει αναλάβει τους Δυτικούς και τους λέει ένα πράγμα: «*Πρέπει να προχωρήσου-*

με. Χρειάζεται περισσότερη βία γιατί απειλείται η σταθερότητα και η ενότητα της Ρωσίας. Έχουμε να κάνουμε μ' ένα κράτος ληστοσυμμοριτών».

Αυτό το επιχείρημα χρησιμοποιεί και ο Γέλτσιν στο εσωτερικό της Ρωσίας: «*Είναι ένα κράτος ληστών και δολοφόνων*». Ακριβώς γιατί δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τη γραμμή του ορθόδοξου μετώπου. Γιατί ο πληθυσμός των μισών τουλάχιστον δημοκρατιών της Ρωσίας είναι μουσουλμανικός.

Όμως οι Δυτικοί, παρά την ελεεινή τους στάση, έχουν εξαιρετικά ανησυχήσει με την εισβολή αυτή. Ήδη μιλάνε για παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και για το δικαίωμα της ανεξαρτησίας της Τσετσενίας. Παρ' όλη την αντίδρασή τους όμως η Ρωσία δεν μπορεί να σταματήσει τώρα, ακριβώς γιατί αν υποχωρήσει θα φανεί αδύναμη. Όμως ο νέος Χίτλερ πρέπει να είναι δυνατός. Γι' αυτό, την ίδια ώρα που ματοκυλάει την Τσετσενία ζητά και προσαρμογή της συνθήκης των συμβατικών όπλων στην Ευρώπη στις ανάγκες ασφαλείας της Ρωσίας στον Καύκασο. Δηλαδή να της επιτραπεί ν' αυξήσει τη στρατιωτική της παρουσία εκεί, που σημαίνει αύξηση των αρμάτων μάχης κατά 2000 (*Καθημερινή*, 30/12).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ-ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ

συνέχεια από τη σελ. 7

των Βαλκανίων. Τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια δηλαδή...

Η πρόταση, όπως είπαμε, έγινε επίσημα στην Αθήνα. Και ο Παπανδρέου, μην απορρίπτοντάς τη, αλλά και μην μπορώντας να την αποδεχτεί ανοιχτά, τη χαρακτήρισε ως «*μια πρωτοπόρα, ενδιαφέρουσα πρόταση, την οποία όμως δεν έχουμε ακόμη εξετάσει*» (21/12). Προφανώς η πρόταση ρίχτηκε στο τραπέζι για να μετρηθούν οι αντιδράσεις της Δύσης και της ελληνικής αστικής τάξης, και μετά βλέπουμε...

Όμως, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό ο Καραμανλής αντέδρασε άμεσα και αποφασιστικά με δηλώσεις του προεδρικού «*περιβάλλοντος*», στις οποίες αρνούνταν κατηγορηματικά την πρόταση διαβλέποντας ότι κάτι τέτοιο θα έβαζε νάρκη στη συμμετοχή της χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στο ΝΑΤΟ και ότι μια λογική «αξόνων» μοιραία θα οδηγούσε και σε αντιάξονες. Έτσι, ο κυβερνητικός εκπρόσωπος από τη μια αναγκάστηκε να αναδιπλωθεί, λέγοντας πως δεν επρόκειτο για πρόταση, αλλά για «*αόριστους σκέψεις και ιδέες*», και από την άλλη φρόντισε ταυτόχρονα να υπενθυμίσει στον Καραμανλή ότι η κυβέρνηση είναι αυτή που καθορίζει την εξωτερική πολιτική της χώρας και κανένας άλλος. Στο πλαίσιο της πρότασης αυτής και της ουσιαστικής αποδοχής της από τον Παπανδρέου, φάνηκε πιο καθαρά η γραμμή της σύμπληξης σερβο-ρωσο-ελληνικού άξονα με μια τοποθέτηση του Γ. Μαγκάκη: «*Το τόξο της ορθοδοξίας, ως τόξο ανάπτυξης και υπεράσπισης των εθνικών συμφερόντων, είναι πάντοτε σ' αυτούς τους πονηρούς μηχανισμούς που μεθοδεύονται με*

το λεγόμενο μουσουλμανικό τόξο, που στην ουσία είναι η επάνοδος της Τουρκίας στην Ευρώπη» (*Ελευθεροτυπία*, 25/12). Αλλά, πέρα από το ζήτημα που έθεσε ο Καραμανλής, ότι δεν μπορεί δηλαδή μια χώρα-μέλος της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και της ΔΕΕ να συμμετέχει σε μια συνομοσπονδία με τρίτες χώρες, με τις οποίες μάλιστα έχει διακόψει σχέσεις (όπως συμβαίνει με τη Σερβία), υπάρχει και το πρακτικό ζήτημα ότι οι χώρες μιας συνομοσπονδίας πρέπει να έχουν κοινές θέσεις σε θέματα εξωτερικής πολιτικής και άμυνας, δηλαδή κοινά συμφέροντα. Σ' ότι αφορά την υπόλοιπη «*αντιπολίτευση*», ο Σαμαράς δήλωσε ότι χρειάζεται πολλή μελέτη η πρόταση, αλλά είναι «*άκρως ενδιαφέρουσα*», ενώ ο Κωνσταντόπουλος, χωρίς ν' αναφερθεί σ' αυτήν άμεσα, δήλωσε από τα Σκόπια που βρισκόταν (και ακριβώς επειδή βρισκόταν εκεί για ένα συγκεκριμένο ρόλο) ότι εκείνο που χρειάζεται είναι πολύπλευρη συνεργασία ανάμεσα στους βαλκανικούς λαούς, χωρίς άξονες και τόξα, με προσανατολισμό προς την Ευρώπη.

Το πρωί της ίδιας μέρας (20/12) ο υπουργός Άμυνας της Μακεδονίας Βλάχογιο Χατζίνσκι είχε χαρακτηρίσει την ιδέα της βαλκανικής συνομοσπονδίας ιστορικά ξεπερασμένη, ενώ ο Γκλιγκόροφ για το ίδιο θέμα δήλωσε ότι «*οποιοσδήποτε σχηματισμός ή συνομοσπονδία ορισμένων βαλκανικών κρατών θα ήταν απόπειρα που θα κατέληγε σε τραγικό διαμελισμό των Βαλκανίων*».

Η υπόθεση βέβαια δε θα λήξει εδώ. Ο «*σπόρος*» έπεσε, αλλά βρήκε σκληρό έδαφος: οι αντιστάσεις άρχισαν ήδη να εκδηλώνονται. Κι αυτό είναι ένα ελπιδοφόρο μήνυμα.

ΑΝΑΣΤΟΛΗ ΔΙΩΞΕΩΝ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 3

ξαιτίας της γενικά δυτικόφιλης γραμμής του για να φέρει στα πράγματα την κουτσογιωργική τάση, την πιο δεξιά αυτού του ρεύματος, και το υπόλοιπο κομματικό ΠΑΣΟΚ. Θυμόμαστε ότι η πρώτη φορά που αντέδρασε βίαια ο Αλευράς στον Παπανδρέου είναι στην κορύφωση της πρώτης καθάρσης, όταν προσπάθησε να αυτονομηθεί από τους αυτοδυναμικούς και τους ρωσόδουλους. Εκείνη η προσπάθειά του είχε συντριβεί με το σύνθημα της αποστασίας και τη νυχτερινή έφοδο που είχε οργανώσει τότε ο Λαλιώτης.

Τότε πραγματικά αυτό το ρεύμα ήταν ισχυρό και μπορούσε να δημιουργήσει προβλήματα στο ρωσοεθνικιστικό μέτωπο μέσα στο ΠΑΣΟΚ, όμως ο Αλευράς δεν τόλμησε.

Στο βάθος, απ' όλους αυτούς λείπει η πολιτική διορατικότητα. Ακόμα και τώρα σ' αυτή τους την αντίδραση λείπει η πολιτική κατεύθυνση. Αυτοί διαμαρτύρονται στον πραξικοπηματικό χαρακτήρα της παπανδρεϊκής στροφής, αλλά δεν καταλαβαίνουν την αιτία της. Έτσι δεν προβάλλουν κανένα καινούριο στοιχείο πολιτικής πλατφόρμας που να μπορέσει να τους αυτονομήσει απέναντι στον αρχηγό και να τους βοηθήσει να συγκεντρώσουν αυτοί τη γενικευμένη δυσαρέσκεια μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Από αυτή την άποψη αυτή η νέα εξέγερση βρίσκεται πιο πίσω από την εξέγερση του Πειραιά, όπου ο Παπασπύρου είχε συγκεντρώσει δυνάμεις με συνθήματα πάλι ενάντια στη διαφθορά και την αντιδημοκρατία, είχε σχηματίσει ένα μικρό στρατό και είχε

δώσει μια αμφίροπη μάχη ενάντια σε μια συγκεκριμένη πολιτική έκφραση του Παπανδρεϊσμού, όπως είναι ο Λογοθέτης.

Αντίθετα, εδώ η ομάδα του Αλευρά και οι αυτοδυναμικοί της καθάρσης δεν έχουν τίποτα να πουν πέρα από την καταγγελία της συγκεκριμένης πράξης του Παπανδρέου. Αυτόματα λοιπόν είναι υποχρεωμένοι να κινηθούν μέσα στο γενικό πολιτικό κλίμα της καταγγελίας του κομματικού μηχανισμού και της αντι-ΠΑΣΟΚ εξέγερσης που φτιάχνει ο Λαλιώτης και να κατευθύνουν τα κύρια πυρά τους στην αυτοδυναμία, η οποία, αφού ηλιθιωδέστατα υιοθέτησε τη στροφή, έχει γίνει όπως πάντα βασιλικότερη του βασιλέως, σαν αιώνιος προστάτης της κομματικής συνοχής. Έτσι η νέα εξέγερση το μόνο που καταφέρνει είναι να σχηματίσει ένα στρατόπεδο εφεδρικό των ρωσόδουλων, και βλέπει στους κεντρικούς της συγκεκριμένης αντιπαράθεσης, δηλαδή στους Λαλιώτη, Αυγερινό, Πάγκαλο, τους πιο κοντινούς της σύμμαχους μέσα στο Εκτελεστικό του ΠΑΣΟΚ.

Αυτό δε σημαίνει ότι όλη αυτή η εξέγερση εξαντλείται σε μια ακόμα εξυπνέτηση στους ρωσόδουλους. Αναπόφευκτα, μέσα στη γενική αποσύνθεση του ΠΑΣΟΚ διαμορφώνεται και ένας πόλος που από την εσωτερική του κίνηση είναι δημοκρατικότερος από τους άλλους και που μοιραία θα αυτονομηθεί από το ΠΑΣΟΚ και θα συγκροτήσει αργότερα με το συνολικό σοσιαλφασιστικό μπλοκ εξουσίας.

Αυτό το μπλοκ διαμορφώνεται δραστήρια, αλλά όλο και πιο γρήγορα θα γίνεται απεχθές μέσα σε

όλο το έθνος. Αυτό το έκτρομα, που θα φανεί σαν ένα κακό σπυρί μέσα στο φτιασιδωμένο πρόσωπο του νέου οικουμενισμού, θα προκαλέσει στον αντίθετο πόλο τις πιο έντονες συσπειρωτικές τάσεις, ιδιαίτερα μέσα στο λαό και τη δημοκρατική πρωτοπορία, αλλά και μέσα σε κάθε κόμμα.

Δεν είναι τυχαίο που σ' αυτήν εδώ τη σύγκρουση διαμορφώνεται ένα άτυπο πολιτικό μέτωπο της υπό διωγμό τάσης της Ν.Δ. με την τάση Αλευρά μέσα στο ΠΑΣΟΚ, αυτό το μέτωπο που τόσο λυσσασμένα εμποδίζει να δημιουργηθεί εδώ και χρόνια ο Παπανδρέου κραδαίνοντας το αχόρταγο σπαθί του αντιδεξιισμού.

Αυτός είναι και ο πιο βασικός λόγος που ο Έμπερτ θα κάνει ό,τι μπορεί για να μην καταψηφιστεί στη βουλή η πρόταση Παπανδρέου για αναστολή. Ο Έμπερτ όχι μόνο θέλει να περάσει η νέα οικουμενική γραμμή Παπανδρέου και να ξεφορτωθεί τη δίωξη κατά του Μητσοτάκη και της τάσης που αυτός αντιπροσωπεύει, αλλά, κυρίως, δε θέλει και αυτός, όπως και ο Παπανδρέου, να εμφανιστεί η Ν.Δ. σύμμαχος της πιο δημοκρατικής και δυτικόφιλης τάσης του ΠΑΣΟΚ μέσα στη Βουλή μπροστά στα μάτια όλου του λαού, να ανατρέψει μια στρατηγική απόφαση του Παπανδρέου.

Οι ρωσόφιλοι δεν έχουν ανθόσπαρτο δρόμο. Η Ελλάδα δε θα γίνει εύκολα χώρας λεηλασίας και ο λαός της δε θα γίνει κρέας στα ρώσικα κανόνια. Γι' αυτό στο βάθος οι ρωσόδουλοι ανησυχούν σε κάθε σύμπτωση αμφισβήτησης της στρατηγικής τους, όσο και να την κανονίζουν σε μια πρώτη περίοδο.

